EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 27.02.1997
KOM(97) 23 slutlig

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN
TILL RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET

RÅDET OM TILLÄMPNINGEN AV DIREKTIV

75/439/EEG, 75/442/EEG, 78/319/EEG och 86/278/EEG

OM AVFALLSPOLITIK

INLEDNING

De olika skyldigheter som åligger medlemsstaterna att regelbundet rapportera till kommissionen om införandet av gemenskapslagstiftningen om hantering av avfall, utgör ett värdefullt verktyg när det gäller att säkerställa att tillämpningen av denna politik följs upp. Emellertid har de praktiska erfarenheterna och resultaten av detta verktyg visat sig vara mycket osäkra.

Sammanställningen av dessa rapporter måste i praktiken göra det möjligt att utvärdera tillämpningen av gemenskapslagstiftningen på samtliga territorier i gemenskapen, säkerställa en hög grad av öppenhet och erbjuda allmänheten för ändamålet passande informationskanaler. En effektiv hantering av avfall, som samtidigt möjliggör en väl fungerande inre marknad, kräver dessutom en utbredd övervakning. Detta mål har dock inte uppnåtts. En enda rapport har offentliggjorts sedan 1975, och den behandlar kortfattat fyra direktiv på avfallsområdet (SEK/(89)/1455 slutlig). Denna rapport är grundad på svar som lämnats av sju medlemsstater.

För att råda bot på olikheterna i de bestämmelser som innehåller dessa skyldigheter, både vad gäller regelbundenheten och innehållet, antog rådet 1991 direktiv 91/692/EEG om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön. När det gäller avfallsområdet har nationella rapporter sammanställts vart tredje år på grundval av ett frågeformulär som utarbetats av kommissionen. De första sammanställningarna från avfallsområdet som täcker perioden 1995-1997 kommer att offentliggöras av kommissionen vid mitten av 1999.

Detta meddelande har som mål att informera Europaparlamentet och rådet om tillämpningen mellan 1989 och 1994 av följande rådets direktiv: direktiv 75/439/EEG[1] om omhändertagande av spilloljor, direktiv 75/442/EEG[2] om avfall, direktiv 86/278/EEG[3] om skyddet för miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket och direktiv 78/319/EEG[4] om giftigt och annat farligt avfall. Denna rapport undviker på så sätt varje form av överlappning med den rapport som skall upprättas avseende direktiv 91/692/EEG.

Finland, Sverige och Österrike är inte föremål för denna rapport eftersom dessa länder anslöts till Europeiska unionen den 1 januari 1995.

---

[1] EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 23.

[2] EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 39.

[3] EGT nr L 181, 4.7.1986, s. 6.

[4] EGT nr L 84, 31.3.1978, s. 43.

RÅDETS DIREKTIV 75/442/EEG OM AVFALL, ÄNDRAT GENOM DIREKTIV 91/156/EEG

I. INLEDNING

Direktiv 75/442/EEG utgör den lagstiftningsmässiga ramen för gemenskapspolitiken när det gäller hantering av avfall. Det är i kraft sedan 1977 och ändrades 1991 för att ta hänsyn till nya omständigheter och för att införliva de huvudprinciper som angavs av gemenskapsstrategin för hantering av avfall från 1989, nämligen förebyggande, förädling och slutligt bortskaffande.

Direktivet innehåller de viktigaste inslagen som gemenskapspolitiken rörande hantering av avfall grundar sig på, särskilt

en definition av avfall,

fastställande av en gemensam terminologi vad gäller särskilt förädling och slutligt bortskaffande liksom de olika typer av avfall som förekommer i den förteckning som fastställts genom kommissionens beslut 94/3/EG,

inrättande av en prioriteringsordning som skall följas för varje policy för hantering av avfall, och som framför allt tar hänsyn till förebyggandet, därefter befordran av förädlingsvärdet och slutligen riskfri slutligt bortskaffande,

anvisning av närhets- och självförsörjningsprinciper som skall gälla för avfall som slutgiltigt skall bortskaffas, liksom bestämmelser om inrättande av ett ändamålsenligt och integrerat nät av anläggningar för bortskaffande,

skyldighet för medlemsstaterna att upprätta planer för avfallshanteringen, vilket är ett väsentligt hjälpmedel vid genomförande av denna politik,

inrättande av ett förfarande för obligatorisk godkännande av alla företag som är verksamma med bortskaffande eller förädling av avfall, liksom ett system för registrering och regelbunden kontroll av denna verksamhet.

I artikel 16 i detta direktiv anges att medlemsstaterna vart tredje år skall överlämna en rapport till kommissionen om samtliga åtgärder som vidtagits för att följa detta direktiv. Kommissionen skall offentliggöra en sammanställning av detta.

Trots denna skyldighet och trots upprepade uppmaningar från kommissionens sida har endast nio av tolv berörda medlemsstater överlämnat sina respektive rapporter, nämligen Belgien, Danmark, Frankrike, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Spanien, Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland och Tyskland. Som en följd detta, men också på grund av att direktiv 75/442/EEG har ändrats genom direktiv 91/156/EEG och därför inte har införts av samtliga medlemsstater, är homogeniteten och detaljnivån i denna rapport något skiftande.

2. TILLÄMPNINGEN AV DE SÄRSKILDA BESTÄMMELSERNA I DIREKTIVET

2.1 Definitionen av "avfall" och Europeiska förteckningen över avfall(artikel 1 a)

Enligt direktivet är "avfall" varje form av substans eller föremål, vilket omfattas av de typer som beskrivs i bilaga I (avfallstyper), som innehavaren gör sig av med, avser att göra sig av med eller är skyldig att göra sig av med. För att tillämpa artikel 1 a andra stycket, antog kommissionen beslut 94/3/EG, dvs. Europeiska förteckningen över avfall (CED). Denna definition och denna förteckning fyller, kompletterat med definitionen av och förteckningen över farligt avfall, således det dubbla syftet att utgöra ett skydd för miljön samt att inrätta och upprätthålla den inre marknaden.

Dessa bestämmelser till trots noterar kommissionen stora skillnader mellan länderna när det gäller terminologin. Klassificeringen av avfall skiljer sig också åt i betydande utsträckning, både när det gäller nomenklatur och innehåll. För närvarande har inte någon av de tolv medlemsstater som är föremål för rapporten tagit in CED i den inhemska lagstiftningen. Vissa hänvisar till den i de texter som införlivar direktivet. Så är fallet i den nyligen införda irländska lagstiftningen, men CED har ännu inte offentliggjorts i landet. När medlemsstaterna bedömer att förteckningarna inte helt eller korrekt speglar deras uppfattning av "avfall", har de för närvarande rätt att behålla eller anta strängare nationella bestämmelser. Dessa bestämmelser skall dock anmälas till kommissionen.

I **Belgien** har inslagen i gemenskapsdefinitionen av avfall intagets i lagstiftningen i Flandern och i Bryssel, men CED nämns inte. Den vallonska lagstiftningen definierar inte termen avfall och begränsar sig till att hänvisa till en förteckning utan att ta upp CED.

Den **danska** lagstiftningen återger ordagrant skrivningen i direktiv 91/156/EEG men hänvisar till en förteckning över avfallstyper och tar inte upp CED.

Den **tyska** lagstiftningen återger också gemenskapsdefinitionen men hänvisar inte till CED. Den gör dessutom åtskillnad mellan "avfall avsett för förädling" och "avfall avsett för bortskaffande", vilket direktivet inte gör.

Enligt den **spanska** lagstiftningen är avfall varje substans eller föremål som innehavaren gör sig av med eller avser att göra sig av med enligt gällande bestämmelser. Denna definition motsvarar den som gjordes i direktiv 75/442/EEG innan det ändrades och tar därför inte hänsyn till inslagen i det nya direktivet 91/156/EEG. Dessutom nämns inte CED. Situationen i **Grekland** och **Portugal** påminner om den spanska.

Enligt den **franska** lagen är avfall varje rest från en produktions-, bearbetnings eller användningsprocess, varje substans, material, produkt eller, mer allmänt, varje form av övergivet lösöre som innehavaren avsett att överge. CED har inte införlivats i Frankrike.

Den **irländska** lagstiftningen återger gemenskapsdefinitionen av avfall. Den irländska skrivningen lägger därutöver till en förutsättning till gemenskapsformeln som inte finns i denna, nämligen att substanser och föremål som behandlas som avfall, betraktas som avfall om inte motsatsen bevisas. Den irländska lagstiftningen nämner uttryckligen CED, som dock inte offentliggjorts i Irland.

Den **italienska** lagstiftningen definierar avfall som varje restsubstans eller restmaterial som härstammar från en produktions- eller konsumtionsprocess som kan antas vara avsedd att återanvändas. Från denna definition, och följaktligen från tillämpningen enligt direktivet, har sedan material och ämnen dragits i från vilka besitter ett officiellt värde som bekräftas av råvarubörser, tariffer eller speciella förteckningar hos handelskammare.

Termen avfall definieras i lagstiftningen i **Luxemburg** som varje substans eller föremål som omfattas av de kategorier som fastställs av samma lag, och allmänt, varje form av övergivet lösöre som innehavaren avser att överge eller är skyldig att överge. På samma sätt betraktas produkter och ämnen avsedda för förädling, liksom andrahandsråvaror och energi som erhålls från en förädlingsprocess, som avfall till dess att de återinträtt i det ekonomiska kretsloppet. Lagen definierar även olika typer av avfall (hushållsavfall och skrymmande avfall, problemavfall, oflyttbart avfall, farligt avfall, industri- och sjukhusavfall, organiskt avfall och slutavfall).

Inslagen i gemenskapsdefinitionen omfattas av de **brittiska** och **nederländska** lagstiftningarna (med undantag för Nordirland där direktiv 91/156/EEG ännu inte har införlivats). Däremot görs inte någon hänvisning till CED i dessa.

2.2 Principhierarkin för politiken rörande hanteringen av avfall och dess införande (artiklarna 3 och 4)

Som uttrycks i gemenskapsstrategin för hantering av avfall från 1989 (SEK/89/934 slutlig), som just har reviderats (KOM(96)399 slutl) och mot bakgrund av artiklarna 3 och 4 i detta direktiv, skall gemenskapspolitiken när det gäller hantering av avfall i första hand sträva efter att förhindra uppkomsten av avfall och minska dess skadlighet innan förädling eller slutligt bortskaffande övervägs. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder, och informera kommissionen om detta, för att främja denna hierarki och säkerställa att dessa verksamheter inte bringar människors hälsa i fara eller inverkar på miljön.

När det gäller **Belgien** införlivar vad beträffar Bryssel en förordning från 1991 dessa bestämmelser. Det bör dock påpekas att begreppet bortskaffande i förordningen omfattar på en gång transport och behandling av avfall vare sig det kan återvinnas, direkt eller indirekt återanvändas eller över huvud taget på annat sätt förädlas. När det gäller Flandern har dessa bestämmelser införlivats genom ett flamländsk förordning från 1981 som ändrats. Detta förbjuder övergivande eller bortskaffande av avfall om det bryter mot föreskrifter, och ålägger den som handhar eller förstör avfallet att i möjligaste mån minska riskerna hälso- och miljöriskerna. I den vallonska regionen har en ändrad förordning från 1985 som målsättning att förhindra uppkomsten av avfall, uppmuntra återanvändning och återvinning av energi och material och organisera bortskaffandet av avfall. Dekretet införlivar endast delvis artikel 3 i direktivet genom inte återge de metoder och medel som direktivet anger för att uppnå de angivna målen. Detta dekret bekräftar dessutom inte tydligt förekomsten av en hierarki.

I **Danmark** förekommer inte gemenskapens hierarkiska principer i införlivandetexterna rörande avfall, utan i mer allmänt i miljöskyddslagstiftningen. Nationella planer för renhållningsteknik och förädling av avfall har antagits för att följa bestämmelserna i artikel 3 i direktivet.

Den **tyska** lagstiftningen innehåller denna hierarki sedan 1986. Enligt denna lagstiftning skall uppkomsten av avfall i första hand undvikas. 1994 års lag, som träder i kraft vid slutet av 1996, anger slutna kretslopp för substanser vid installationer (*Kreislaufführung),* samt framtagande av produkter och ett konsumentbeteende som gynnar produkter som skapar lite avfall, som sätt att förhindra uppkomsten av avfall. Den tyska lagstiftningen anser dessutom att vid val mellan återanvändning och förädling av energi, skall det alternativ skall väljas som är minst skadligt för miljön.

De målsättningar som anges i artikel 3 i direktivet är införda i den **franska** lagstiftningen. Det rör sig om förhindrande eller minskning av produktion av och skadlighet hos avfall och anges att detta mål skall tillämpas särskilt när det gäller tillverkning och distribution av produkter. Lagen innehåller bestämmelser om produktion och distribution av avfallsskapande produkter, liksom bestämmelser om återvinning. Beträffande återvinning reglerar lagen hur olika material får utnyttjas, inslag och former av energi som skall underlätta återvinning. Tillämpningen av dessa hänvisar till förordningar. Ett nationellt organ (*l'Agence de l'Environnement et de la Maîtrise de l'Energie)* ansvarar speciellt för främjande av åtgärder för att begränsa uppkomsten av avfall, och för dess bortskaffande, återvinning och förädling. Den princip om bortskaffande som inte är skadligt för miljön, som anges i artikel 4 i direktivet är också införlivad i den franska lagstiftningen. Sålunda "var och en som producerar eller gör sig av med avfall under former vilka ger upphov till skadliga effekter på marken, växtlivet eller djurlivet, försämrar platsen eller landskapet, förorenar luft eller vatten, ger upphov till oväsen eller dålig lukt, eller rent allmänt utgör ett hot mot människors hälsa och miljön, är skyldig att därvid säkerställa, eller låta säkerställa, bortskaffande (...) under former ägnade att undvika nämnda effekter". Beträffande bestämmelser som är nödvändiga för att förbjuda övergivande, bortkastande och okontrollerat bortskaffande av avfall, reglerar lagen de fall då avfallet överges, lämnas eller behandlas i strid med föreskrifter genom att ange möjlighet för den för polisen ansvariga myndigheten att tillse att detta avfall bortskaffande på bekostnad av den ansvarige.

Den **luxemburgska** rätten har införlivat bestämmelserna i artikel 3 och 4 i direktivet.

I **Nederländerna** återger kapitlet om avfall i *Wet milieubeheer* gemenskapshierarkin. Frivilliga överenskommelser (*convenant*) kan ingås mellan industrin och berörda myndigheter för att främja förhindrande och förädling av avfall.

Hierarkin har införlivats i den **brittiska** lagstiftningen, med undantag för Nordirland.

Beträffande **övriga medlemsstater** är det svårt att bedöma graden av respekt för hierarkin liksom de åtgärder som vidtagits för att främja denna, på grund av i synnerhet bristen på information och underlåtenheten att införliva direktiv 91/156/EEG. De grekiska, irländska, italienska och spanska lagstiftningarna innehåller i praktiken inte gemenskapshierarkin när det gäller hantering av avfall. En grundläggande analys av innehållet i planerna för hantering av avfall skulle möjliggöra bättre kunskap om främjandet av de mål som avses i artikel 3 och 4 i direktivet. Kommissionen kan dock ännu långt i från genomföra denna analys (se vidare 2.5).

2.3 Inrättande av ett integrerat nät av anläggningar för bortskaffande och tillämpning av principerna om självförsörjning och närhet (artikel 5)

För att bidra till den allmänna målsättningen om minimerad förflyttning av avfall, har närhetsprincipen införts i artikel 5 i direktivet, vilken innebär att avfallet skall förstöras vid en av de närmaste liggande ändamålsenliga anläggningarna.

Denna tolkning av närhetsprincipen har kompletterats med självförsörjningsprincipen som också återges i artikel 5 i direktivet. Denna bestämmelse anger att gemenskapen i sin helhet skall anstränga sig för att bli självförsörjande, varvid medlemsstaterna var för sig skall sträva mot detta mål. Den speglar följaktligen den allmänna idén att avfall som uppkommer inom gemenskapen inte borde förstöras på annat håll.

För att göra dessa bägge principer lättare att hantera, anger samma artikel nödvändigheten av att inrätta ett integrerat nät av anläggningar för bortskaffande för avfall, varvid bästa tillgängliga teknik till rimliga kostnader beaktas. Anläggningarna skall ha tillräcklig kapacitet och uppfylla de normer som fastställs i gemenskapsrätten när det gäller tillstånd, teknik, utsläpp m. m.

I **Belgien** anger ett ändrat flamländskt dekret från 1981 att den flamländska regeringen får förbjuda eller reglera importen och exporten av avfall vad gäller direktiv (EEG) nr 259/93. En ändrad vallonsk förordning från 1985 anger att den regionala regeringen får fastställa villkoren för utförande av avfall ur regionen. På samma sätt får regeringen införa särskilda regler för upplag och förädlingsanläggningar för och anläggningar för bortskaffande av avfall med ursprung i främmande stat eller annan region. På grundval av detta förbjöds importen av avfall som skall förstöras till den vallonska regionen från en annan stat genom ett beslut av den 19 mars 1987. Europadomstolen har funnit detta beslut, med undantag för giftigt och farligt avfall, vara förenligt med artikel 30-36 i fördraget, särskilt mot bakgrund av att närhets- och självförsörjningsprinciperna finns. För övrigt har femåriga förnyelsebara mellanregionala avtal slutits om hantering av avfall, vilka anger att varje region skall se till att, i möjligaste mån, förstöra sitt eget avfall inom sina egna gränser. Om slutligen kapacitet finns skall avfall från en annan region väljas framför avfall från utlandet.

Danmark, som täcker sina egna behov vad gäller bortskaffande av avfall, har vidtagit åtgärder för att inrätta ett ändamålsenligt nät av anläggningar för bortskaffande, särskilt genom att anta planer för hantering och genom samarbetsavtal mellan avfallshanteringsföretagen för att säkerställa ett optimalt utnyttjande av kapaciteten och ett ur miljösynpunkt sunt bortskaffande.

I **Tyskland** exporteras avfall som skall förstöras, särskilt till Belgien, Frankrike och Nederländerna. För övrigt berör de åtgärder som vidtagits vid tillämpningen av artikel 5 i direktivet särskilt samarbetsavtal mellan delstaternas bolag med ansvar för hantering av speciellt avfall, men också mellan delstaterna själva för att åstadkomma ett optimalt utnyttjande av kapaciteten (underjordiska soptippar, termiska installationer...), bildande av gemensamma bolag för hantering av speciellt avfall, sopplanering och anläggningar för hantering av avfall från andra anläggningar samt fastställande av lämpliga platser och vilken teknik som skall utnyttjas.

I **Frankrike** är en av de målsättningar som definieras i lagen att organisera transporter av avfall och att begränsa dessa när det gäller distans och mängd. De prioriteringar som skall göras för att nå särskilt dessa mål liksom de åtgärder som skall vidtas för att säkerställa att de förverkligas anges inom ramen för de planer som upprättas av berörd myndighet. Dessa planer skall definiera villkoren för bortskaffande av vissa kategorier av avfall och även sträva efter att upprätta en samordnad uppsättning av anläggningar för bortskaffande av avfall.

I **Luxemburg** håller olika projekt för säkerställande av bortskaffande av avfall på att genomföras eller planeras, nämligen en nationell anläggning för industriavfall i Haebicht, underhåll och utbyggnad av anläggningen för hushållsavfall i Muertendall, modernisering av förbränningsanläggningen för hushållsavfall i Leudelange, regionala kompostinstallationer, ett nationellt nät av containerparker osv. Storhertigdömet uppskattar sin självförsörjningsgrad till 73 % när det gäller hushållsavfall och liknande per 1994, och 52 % när de gäller farligt avfall.

I **Nederländerna** exporterades cirka 12 % av det farliga avfallet 1994, en kvantitet som är lika stor som den som importerades. För avfall som inte är klassat som farligt saknas motsvarande uppgifter. Det nederländska institutet RIVM uppskattar dock att exporten och importen av sådant avfall är i balans.

Förenade kungariket uppskattar att 98,7% av dess avfall förstörs eller förädlas inom landet. Dumpning och bortskaffande till havs är de mest utnyttjade metoderna för bortskaffande av avfall i Förenade kungariket.

För **övriga medlemsstater** förfogar kommissionen endast över ofullständig information när det gäller tillämpningen av närhets- och självförsörjningsprinciperna. Däremot kan på det hela taget slutsatsen dras att de ansträngningar som så här långt gjorts för att inrätta ett integrerat nät av anläggningar för bortskaffande har visat sig otillräckliga. Dessa länder har inte vidtagit några särskilda åtgärder för att skapa ett sådant nät. Det nuvarande systemet är baserat på kommunala behandlingsanläggningar för avfall varav många företer allvarliga problem när det gäller placering och funktion.

2.4 Behöriga myndigheter (artikel 6)

Enligt artikel 6 i direktivet skall medlemsstaterna bestämma eller utse vilken eller vilka myndigheter som skall ansvara för anpassningen till direktivet.

I **Belgien** är det regionerna Bryssel, Flandern och Valloniet som är behöriga när det gäller avfallshanteringspolitiken. Insamling av avfall är kommunernas ansvar.

I **Danmark** 275 behöriga myndigheter på lokal nivå (*kommune),* 14 på regional (*amt*) och den nationella myndigheten. När det gäller planering av avfallshanteringen är behörigheten delad mellan lokal och nationell nivå. Tillstånds- och registreringsförfarandet ligger på lokal och regional nivå.

I **Tyskland** finns det 485 behöriga myndigheter på lokal nivå, 32 på regional och 16 på delstatsnivå. Samtliga nivåer har behörighet när det gäller avfallshanteringplaneringen, utom den förbundsförvaltningen. De lokala och regionala nivåerna delar ansvar när det gäller utfärdande av tillstånd för bortskaffande och förädling liksom när det gäller registrering av dispenser. Registrering av företag och inrättningar sker på lokal nivå.

Den **grekiska** lagen utser behöriga myndigheter på lokal, regional och nationell nivå. På nationell nivå fastställer miljöministeriet allmänna tekniska föreskrifter för bortskaffande av avfall. På regional nivå finns det en sammanslutning av kommuner och samhällen i varje region, och i avsaknad av detta finns det en grupp olika utlokaliserade representanter för hälsovårds-, ekonomi-, inrikes-, jordbruks- och miljöministerierna. Dessa myndigheter upprättar på regional nivå planer för avfallshanteringen.

I **Spanien** är den behöriga myndigheten på lokal nivå civil-, transport och miljöministeriet. Det är behörigt särskilt när det gäller allmän planering och transport av avfall, för såväl kommunalt avfall som giftigt och farligt avfall. På regional nivå finns det 19 behöriga myndigheter, en för varje autonom region (*comunidades autónomas*), som fastställer de regionala planerna för hantering av kommunalt och farligt avfall, och godkänner och registrerar de verksamheter som avses i artiklarna 9, 10 och 12 i direktivet när det gäller giftigt och farligt avfall. Provinserna, som är 43 till antalet med undantag för de som hör till de autonoma regionerna, kan upprätta planer för hantering av kommunalt avfall inom sina gränser. De 8 066 kommunerna är behöriga när det gäller planer för den kommunala avfallshanteringen och de tillstånd som avses i artiklarna 9 och 10 i direktivet för denna typ av avfall.

I **Frankrike** är prefekturerna i de sammanlagt 99 departementen de behöriga myndigheterna när det gäller planer för hantering av hushållsavfall och liknande. Prefekturerna i de 22 regionerna är ansvariga för planer för övrigt avfall. Tillstånd för bortskaffande och förädling utfärdas på regions- och departementsnivå. Bortskaffande av avfall i form av emballage från produkter i samtliga produktions- och tillverkningsstadier, utom sådant konsumerats eller utnyttjas av hushåll, skall utföras vid en anläggning som anmälts till, eller erhållit medgivande eller tillstånd från, prefekturen i departementet. Handel, transport och förmedling avseende industriellt och kommersiellt emballageavfall skall anmälas till prefekturen i det departement där anmälaren har sitt säte eller sin hemvist.

En tidigare **irländsk** lagstiftning anger de lokala myndigheterna och miljöministeriet som de behöriga myndigheterna. En senare lagstiftning tilldelar miljöskyddsverket (*Irish Environmental Protection Agency),* som bildades 1992, vissa befogenheter. Inom ramen för *Irish Waste Bill 1995* är de lokala myndigheterna och miljöskyddsverket behöriga myndigheter.

I **Italien** ansvarar staten för en rad uppgifter av allmän karaktär (fastställande av allmänna kriterier för bortskaffande av avfall, samordning av regionala planer för bortskaffande av avfall osv.). Regionerna ansvarar för upprättande av avfallsplaner och meddelande av tillstånd. Provinserna är ansvariga för kontroll av bortskaffande av avfall. Slutligen är kommunerna ansvariga för bortskaffande av kommunalt avfall, antingen direkt eller genom specialiserade företag.

I **Luxemburg** är de 118 kommunerna ansvariga för hantering av skrymmande avfall och liknande avfall inom sitt område, men endast miljöministeriet är behörig myndighet i enlighet med artikel 6 i direktivet i det avseendet att ministeriet ansvarar för meddelande av tillstånd för bortskaffande och för registrering av dispenser från tillstånd. Upprättandet av avfallsplaner sker hos miljöförvaltningen som lyder under miljöministeriet. Registrering av verksamheter eller företag, enligt artikel 12 i direktivet, tillämpas inte i Luxemburg.

I **Nederländerna** utgörs behöriga myndigheter av miljöministeriet på central nivå och av de 12 provinserna och de 600 kommunerna (*Gemeenten).* Den centrala myndigheten och provinserna måste upprätta avfallsplaner, medan det är valfritt för kommunerna.

I **Portugal** ansvarar de lokala enheterna (*autarquias locais*) för insamling och adekvat behandling av kommunalt avfall inom sitt respektive område. På nationell nivå är det miljöstyrelsen som

ansvarar för utarbetandet av en nationell avfallsplan, vilken skall godkännas av *Portaria* gemensamt för industri- och energiministeriet, hälso- och miljöministeriet och ministeriet för naturtillgångar. Sektorplaner upprättas av en myndighet under industriministeriet när det gäller industriavfall, av en myndighet under hälsoministeriet när det gäller sjukhusavfall och av lokala enheter när det gäller kommunalt avfall.

I **Förenade kungariket** finns det 220 myndigheter som ansvarar för avfallshanteringen på lokal nivå (*counties* och *districts*). Dessa myndigheter är också ansvariga för upprättandet av avfallsplaner. Upprättandet av planer för export och import av avfall är miljöministeriets ansvar. Man planerar att under 1996 upprätta tre myndigheter för miljöfrågor som skall överta vissa uppgifter som de lokala myndigheterna hittills utfört.

2.5 Upprättande av avfallshanteringsplaner (artikel 7)

I enlighet med artikel 7 skall medlemsstaterna ålägga sina behöriga myndigheter att utarbeta en eller flera avfallshanteringsplaner som särskilt skall innehålla typ, kvantitet och ursprung avseende det avfall som skall förädlas eller bortskaffas, allmänna tekniska föreskrifter, särskilda bestämmelser för specialavfall och lämpliga platser och anläggningar för bortskaffande. De är skyldig att anmäla planerna till kommissionen. Sedan direktivet antogs 1975 har respekten för denna skyldighet varit blandad. Italien och Grekland har inte anmält några planer och fortfarande har endast ett fåtal länder utarbetat och till kommissionen anmält planer som omfattar samtliga kategorier avfall som krävs för hela deras territorier. Vad detta beträffar har ett flertal överträdelseförfaranden öppnats av kommissionen mot vissa medlemsstater. Som en följd av detta har någon total utvärdering av hur artikel 7 i direktivet efterlevs ännu inte varit möjlig.

Skillnaderna mellan de planer som kommissionen har mottagit är mycket stora. När det gäller tillämpningsområde har vissa medlemsstater överlämnat en enda plan som täcker hela landet, t. ex. Danmark och Luxemburg. Andra har överlämnat planer på lokal nivå som t. ex. Storbritannien med över 100 sådana planer. Ofta bygger de nationella planerna på de regionala, såsom är fallet i t. ex. Spanien där den nationella planen för farligt avfall hänvisar till de regionala planerna. Ännu har dock inte någon av dessa regionala planer överlämnats till kommissionen. Giltighetstiden för dessa planer kan variera mellan fem och tjugo år, som t. ex planen för bortskaffande av avfall för *Inverness District Counsil* i Förenade kungadömet, medan vissa planer skall ses över vart tredje år. Slutligen varierar planernas mål och titlar ganska mycket - Planer för bortskaffande av avfall och utvecklingsplaner (i Förenade kungariket), hushållsavfallsplaner (i Frankrike), bortforslingsplan (i Luxemburg), plan för undvikande och hantering av avfall (i regionen Bryssel), plan för renhållningsteknik och plan för förädling av avfall (i Danmark), plan för farligt avfall (i Spanien), planer för specialavfall (i Irland och Tyskland), plan för hantering av fartygsavfall (i Bremen) osv.

Planen som verktyg utgör ett oumbärligt planeringshjälpmedel för avfallshanteringspolitiken, men är även ett nyckelverktyg vid inrättandet av ett ändamålsenligt nät av avfallsbehandlingsanläggningar. Om målen för denna politik skall uppnås, måste kriterierna vad gäller planernas innehåll konkretiseras. Förutom de befintliga uppgifterna, dvs. avfallets typ, ursprung och kvantitet liksom befintlig kapacitet när det gäller bortskaffande och förädling, bör planerna följaktligen innehålla indikationer på den kommande utvecklingen på detta område. Dessa skulle kunna bestå av prognoser för avfallsvolymerna liksom för potentialen när det gäller förebyggande och återvinning, samt delmål. De åtgärder som blir följden av dessa prognoser bör beskrivas. De skulle kunna innehålla såväl program för att informera befolkningen om potentialen

med förebyggande, som uppgifter om kommande behov av anläggningar för förädling och bortskaffande och deras lokalisering. Planerna bör slutligen innehålla uppgifter som möjliggör samråd och informationsutbyte med andra medlemsstater.

Enligt vad som sägs i artikel 7.2 skall medlemsstaterna när så är lämpligt samarbeta med andra medlemsstater och kommissionen vid upprättandet av dessa planer. Det framgår av den information som kommissionen erhållit att något sådant samarbete i stort sett inte förekommit, utom när det gäller överlåtelse av avfall och då i begränsad utsträckning. Detta var det speciella motivet för arbetsgruppen för gränsöverskridande hantering av avfall i storregionen Saar-Lor-Lux-Trèves-Västpalatinat. För närvarande skall den "interregionala planen för hantering av industriavfall för Lorraine, Sarre, Luxemburg och den belgiska provinsen Luxemburg" från december 1990 uppdateras och kompletteras. De berörda regionerna håller på att utarbeta "en grundläggande studie och utsikter för samarbetet beträffande behandling av industriellt och kommersiellt avfall i storregionen *Saar-Lor-Lux-Trèves-Västpalatinat*". Ett visst samarbete förekommer också mellan *Neue Hanse Interregio*, Niedersachsen, Bremen och vissa nederländska provinser, liksom inom fransk-tyska rådet när det gäller miljön. På samma sätt pågår ett visst samarbete mellan de nederländska provinserna och de belgiska regionerna när det gäller anläggnings- och behandlingskapacitet vid hantering av farligt avfall. Förenade kungariket har nyligen gjort vissa ansatser att tillsammans med andra medlemsstater undersöka möjliga vägar för samarbete vid upprättandet av avfallshanteringsplaner och, i synnerhet, planer för export och import av avfall.

2.6 Insamling av avfall (artikel 8)

I artikel 8 i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att varje innehavare av avfall lämnar det till en allmän eller enskild insamlare, eller till ett företag som ombesörjer bortskaffande eller förädling, eller själv ombesörjer bortskaffande eller förädling i enlighet med direktivet.

För att säkerställa att avfallet bortskaffas eller förädlas har medlemsstaterna antagit en modell som innebär att antingen kommunerna (i flertalet medlemsstater) eller speciella inrättningar (i Tyskland) säkerställer insamling av hushållsavfall, medan producenter av industriavfall är skyldiga att själva bortskaffa eller förädla det, eller lämna det till yrkesmässiga insamlare som har tillstånd. Vad beträffar denna modell är skillnaderna i tillvägagångssätt mellan den ena eller den andra medlemsstaten betydande.

2.7 Förfaranden för tillstånd, dispens från tillstånd och register (artiklarna 9, 10, 11, 12, 13 och 14)

Ett av huvudinslagen i direktivet är inrättandet av ett förfarande med obligatoriskt tillstånd för alla företag som ombesörjer bortskaffande eller förädling, liksom ett system för registrering och regelbunden kontroll av sådan verksamhet, såsom anges i artikel 9 - 14. När det gäller tillstånd anges möjlighet till dispens på vissa villkor (artikel 11). För övrigt skall alla företag som ombesörjer bortskaffande eller förädling, och eventuellt även de som producerar avfall, föra register över sin verksamhet och på begäran tillhandahålla de behöriga myndigheterna information (artikel 14).

När det gäller **Belgien** underkastar i regionen Bryssel den verkställande myndigheten företag som ombesörjer bortskaffande av avfall särskilda villkor, som bland annat kan gälla själva platsen där avfallet bortskaffas och säkerhetsföreskrifter, vilka innefattas i de tillstånd som utfärdas enligt mera allmän lagstiftning. Den verkställande myndigheten kan också underkasta de som den utser och som producerar eller hanterar avfall anmälan, registrering, godkännande eller tillstånd. I den flamländska lagstiftningen anges principen om att tillstånd erfordras för att få ombesörja bortskaffande eller förädling. Den föreskriver också godkännande av insamlare, förmedlare och handlare och registrering av transportörer som inte på annat sätt godkänts. Den registreringsskyldighet som anges i artikel 14 finns också med. Den föreskriver att myndigheterna skall ha ett övervakningssystem. I den vallonska regionen har den regionala regeringen rätt att kräva anmälan, godkännande eller tillstånd för de som producerar, hanterar, köper eller säljer annat avfall än hushållsavfall. Vid avsaknad av ett ändamålsenligt register får den regionala regeringen ålägga de som producerar, transporterar, innehar, förädlar eller bortskaffar annat avfall än hushållsavfall att informera förvaltningen om syftet med innehavet eller transporten av avfallet.

I **Danmark** har regler fastställts för dispens från artikel 11 när det gäller slagg, lös aska och lera. De lokala och regional myndigheterna är ansvariga för detta. Företag som ombesörjer bortskaffande eller förädling skall registrera de uppgifter som krävs enligt artikel 14 med hjälp av ett standardformulär som upprättats av miljöministeriet. De som producerar avfall är inte skyldiga att föra något register.

I **Tyskland** är de lokala och regionala myndigheterna behöriga när det gäller utfärdande av tillstånd och beviljande av dispenser. Registrering av företag och inrättningar sker på lokal nivå. Allmänna regler för dispens från tillstånd håller på att utformas. Registret över inrättningar och företag, liksom producenter av avfall, så som det anges i artikel 14 i direktivet, är obligatoriskt. Det bör dock noteras att utformningen av registren skiljer sig åt från delstat till delstat.

I **Grekland** är prefekturerna, biträdda av kommittéer, de enda ansvariga för tillstånd när det gäller tippning, förvaring, behandling eller transport av avfall, liksom när det gäller inspektion och övervakning.

Spanien har inte antagit några allmänna regler som ger möjlighet att bevilja de dispenser som anges i artikel 11 i direktivet. De som hanterar farligt avfall skall inlämna en årlig redovisning enligt standardmodell och föra register över sin verksamhet vilket skall innehålla följande: avfallets ursprung, kvantitet, art, sammansättning och identifieringskod för avfall. datum för avtal om och mottagande av avfall, lagringstid samt datum för och form av förädling eller bortskaffande, datum, uppgifter om olika förfaranden och slutmål för avfallet. Producenter av avfall är också underkastade ett liknande registreringssystem. De skall dessutom inlämna en årlig deklaration i standardformat.

I **Frankrike** har inte någon allmän regel antagits som gör det möjligt att bevilja sådan dispens som avses i artikel 11. Däremot är producenter av vissa typer av olägenhetsskapande avfall, när de producerar mer än 0,1 ton per månad eller när avfallet överstiger 0,1 ton, skyldiga att vid överlåtelse till tredje man upprätta följesedel. Producenter, insamlare, transportörer, importörer och de som ombesörjer lagring, sortering, förbehandling eller bortskaffande av sådant avfall skall föra ett register som i stora drag anger vilken behandling avfallet undergått.

Den **irländska** lagstiftningen införlivar originaldirektivet med undantag för det obligatoriska tillståndet för anläggningar för bortskaffande av kommunalt avfall. Som en följd av detta har kommissionen vidtagit ändamålsenliga juridiska åtgärder och den irländska regeringen har gått med på att ändra lagstiftningen. *Irish Waste Bill 1995* föreskriver ett tillståndssystem som är tillämpligt även på kommunala anläggningar.

Den **italienska** lagstiftningen införlivar originaldirektivet men hänvisar endast till ett tillståndssystem för bortskaffande av avfall. Behörighet när det gäller dessa tillstånd tillkommer de regionala myndigheterna. Tillståndet skall bland annat ange plats, kvantitet och typ av avfall som mottages, behandlingsanläggningens längsta livstid och nödvändiga åtgärder. Lagstiftningen föreskriver att den behöriga myndigheten skall inspektera de som producerar och hanterar avfall.

I **Luxemburg** kan dispens med det tillstånd som krävs enligt artiklarna 9 och 10 beviljas av ministeriet, åt inrättningar eller företag som insamlar eller transporterar avfall från vägarbete, rivning eller schaktning som inte innehåller farligt avfall, åt inrättningar som insamlar och transporterar mindre kvantiteter avfall som härrör från deras egen verksamhet och åt företag som på produktionsplatsen förädlar produkter från sin egen verksamhet som inte kan säljas. Registrering av inrättningar och företag enligt vad som anges i artikel 12 tillämpas inte i Luxemburg. Enligt artikel 14 i direktivet skall företag och inrättningar som ombesörjer förädling eller bortskaffande föra register. Ett förslag till förordning angående farligt avfall håller på att utarbetas och föreskriver sådana register även för producenter av farligt avfall.

I **Nederländerna** åligger utfärdande av tillstånd för bortskaffande och förädling tre nivåer. Kommunerna ansvarar för insamling. Den nationella regeringen utfärdar en deklaration om godkännande när tillstånd från provinsmyndigheterna föreligger. Beträffande registrering och dispens med tillstånd är den nationella regeringen behörig myndighet när det gäller spilloljor, medan övrig registrering av inrättningar och företag som ombesörjer insamling av avfall ankommer på de provinsiella och lokal myndigheterna. Allmänna regler har antagits för beviljande av de undantag som avses i artikel 11 i direktivet. Skyldighet att föra register enligt vad som anges i artikel 14 gäller för de inrättningar och företag som avses i artiklarna 9 och 10. Producenter är också skyldiga att följa bestämmelserna i artikel 14 när det gäller de tillstånd som krävs.

I **Portugal** är behörig myndighet för utfärdande av tillstånd när det gäller kommunalt avfall, antingen de regionala myndigheterna eller miljöverket. Den portugisiska lagstiftningen anger inte någon dispens med tillstånd. Registret över de som ombesörjer hantering av avfall och producenter, i enlighet med artikel 14 i direktivet, är obligatoriskt.

Förenade kungariket har antagit allmänna bestämmelser som möjliggör beviljande av sådana undantag som avses i artikel 11 i direktivet. Den brittiska lagstiftningen ålägger dessutom inrättningar och företag som ombesörjer bortskaffande och förädling av avfall att föra register. Bortsett från det register över följehandlingar som skall föras av alla inrättningar för bortskaffande (och transport) av farligt avfall, skall inrättningar som bedriver denna typ av verksamhet föra ett geografiskt register över alla behandlingsanläggningar. Alla producenter av farligt avfall skall föra ett register över alla följedokument som utfärdas vid överlåtelse av avfall. Övriga producenter av avfall skall vid överlåtelse av avfall fylla i och behålla ett överlåtelseformulär som anger typ och kvantitet av avfall. De skall även behålla en kopia på en mer detaljerad beskrivning av avfallets art och ursprung. Denna information skall hållas tillgänglig på begäran av den behöriga myndigheten.

3. SLUTSATSER

Kommissionen noterar en viss tveksamhet från medlemsstaternas sida när det gäller tillämpningen av direktivet eller vissa av dess bestämmelser. Denna tveksamhet tar sig i uttryck dels genom ett långsamt, ofullständigt och till och med obefintligt införlivande av direktivet, dels genom åtskilliga fall av undermålig tillämpning.

Kommissionen konstaterar att de nationella lagstiftningar som införlivar gemenskapstexterna ofta återger definitioner och klassificeringar som skiljer sig från gemenskapsterminologin - industriavfall, slutgiltigt avfall, begagnade råvaror, specialavfall... - och tillägger till och med ofta andra anmärkningar till dessa definitioner - avfallets ändamål, med ursprung i en ekonomisk sektor m. m. Bruket av en avsevärt skiftande terminologi är till förfång för öppenheten och den organisatoriska och ekonomiska tillförlitligheten, och bidrar endast till att skapa svårigheter för ekonomiska aktörer och myndigheter. Gemenskapsdefinitionen av "avfall" löser långt i från problemet när det gäller att skilja mellan avfall och produkt. Det bör emellertid noteras att denna definition, å ena sidan gynnar uppkomsten av ett integrerat system för hantering av avfall inom ramen för den inre marknaden, och å andra sidan har utmynnat i en detaljerad förteckning över avfall, Europeiska förteckningen över avfall. Situationen är densamma för farligt avfall där en definition och en förteckning redan finns. Dessa definitioner och förteckningar har därmed den dubbla målsättningen att skydda miljön och att inrätta och upprätthålla en inre marknad för avfall. Dessa mål kommer att vara uppfyllda först när samtliga medlemsstater har infört alla gemenskapens definitioner och förteckningar i sin nationella lagstiftning.

Det är svårt att bestämma i vilken utsträckning gemenskapshierarkin har respekterats när det gäller avfall i medlemsstaterna. Som redan påpekats har vissa inte ens införlivat direktivet, och de flesta har inte anmält de åtgärder till kommissionen med hjälp av vilka de avser att införa hierarkin. Endast en grundläggande genomgång av de olika avfallshanteringsplanerna skulle kunna ge mer avslöjande resultat. För närvarande har kommissionen inte möjlighet att göra en sådan utvärdering.

Mot bakgrund av den senaste utvecklingen på det rättsliga området när det gäller överlåtelse av avfall, går det att säga att målet om självförsörjning inom gemenskapen beträffande bortskaffande av avfall kommer att uppfyllas. Förordning (EEG) nr 259/93 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen föreskriver att totalt förbud mot export av avfall för bortskaffande utanför gemenskapen, utom till de EFTA-medlemsstater som undertecknat Baselkonventionen. Den självförsörjningsgrad som uppnåtts av medlemsstaterna är dock ganska varierande.

Tillämpningen av närhetsprincipen kan inte analyseras utan att hänsyn tas till om det finns ett ändamålsenligt nät av anläggningar för bortskaffande av avfall eller ej. För närvarande saknas ännu detta nät på gemenskapsnivå, även om vissa medlemsstater vidtagit betydande åtgärder på området.

Antalet behöriga myndigheter per medlemsstat liksom myndigheternas behörighetsnivå bestäms av medlemsstaternas skilda territoriella sammansättningar. Variationen mellan medlemsstaterna är stor.

Trots att medlemsstaterna 1975 åtog sig att upprätta avfallshanteringsplaner, har detta åtagande inte lett till några tillfredsställande resultat. Detta verktyg, som är av avgörande betydelse för avfallshanteringspolitiken, har inte utnyttjats av medlemsstaterna förrän helt nyligen, och då på

ett ofullständigt sätt. Det är av vikt att medlemsstaterna försäkrar sig om det nödvändiga politiska stödet för att upprätta och tillämpa sådana planer.

I dag finns det i samtliga medlemsstater ett system med tillstånd och registrering av företag och inrättningar som ombesörjer bortskaffande och förädling av avfall, men utformningen liksom de behöriga myndigheter som är ansvariga för dessa system varierar i betydande utsträckning från medlemsstat till medlemsstat.

Slutligen konstaterar kommissionen en tveksamhet från medlemsstaternas sida när det gäller att tillhandahålla information i enlighet med artikel 16 i direktivet. Som påpekas ovan har endast åtta av tolv berörda medlemsstater överlämnat sina respektive nationella rapporter till kommissionen. För att undvika ofullständiga och bristfälliga rapporter i framtiden måste medlemsstaterna ytterligare anstränga sig för att fullgöra skyldigheten att rapportera om läget i införlivandet av direktivet. Denna skyldighet måste framledes ses mot bakgrund av rådets direktiv 91/692/EEG och kommissionens beslut 94/741/EG som bland annat innehåller ett frågeformulär rörande införlivandet och tillämpningen av direktiv 75/442/EEG.

DIREKTIV 78/319/EEG AV DEN 20 MARS 1978 OM GIFTIGT OCH ANNAT FARLIGT AVFALL

I. INLEDNING

Direktiv 78/319/EEG om giftigt och annat farligt avfall antogs av rådet den 20 mars 1978 och trädde i kraft den 22 mars 1980. Den 12 december 1991 antog rådet direktiv 91/689/EEG[5] om farligt avfall. På grund av förseningen med antagandet av den förteckningen över farligt avfall som avses i artikel 1.4 i det här direktivet, antog rådet den 27 juni 1994 direktiv 94/31/EG[6] som skjuter upp ikraftträdandet av direktiv 91/689/EEG och upphävandet av direktiv 78/319/EEG till den 27 juni 1995.

I enlighet med artikel 16 i direktiv 78/319/EEG är medlemsstaterna skyldiga att vart tredje år, med början tre år efter att detta direktiv har anmälts, upprätta en lägesrapport om bortskaffandet av giftigt och annat farligt avfall i respektive land sända den till kommissionen. Kommissionen skall vidarebefordra rapporten till övriga medlemsstater. Kommissionen skall vart tredje år överlämna en rapport till rådet och Europaparlamentet om tillämpningen av direktivet.

Denna rapport syftar till att informera Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av direktiv 78/319/EEG under åren 1989-1994 genom att ge en allmän bild av införlivandet av direktivet i nationell lagstiftning.

I detta syfte sändes en begäran om information och ett frågeformulär till medlemsstaterna i maj 1995. En andra begäran sändes till medlemsstaterna i juli 1995. Endast sex medlemsstater (Danmark, Frankrike, Förenade kungariket, Nederländerna, Spanien och Tyskland), plus den flamländska regionen i Belgien har besvarat denna begäran och fyllt i frågeformuläret. Beträffande vissa bestämmelser i direktivet har kommissionen förlitat sig på annan tillgänglig information (avfallshanteringsplaner, offentliggjord lagstiftning, brevväxling och möten) för att försöka göra denna rapport mer fullständig. Denna ytterligare information är emellertid inte fullständig.

[5] EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 20.

[6] EGT nr L 168, 2.7.1994, s. 28.

II. INFÖRLIVANDET AV DIREKTIVET

De slutsatser som dragits av den information som varit tillgänglig hos kommissionen sammanfattas nedan. Mängden information om olika medlemsstater kan variera beroende på den information som tillställts kommissionen.

Artikel 1 b: **Definition av giftigt och annat farligt avfall**

Enligt denna artikel betyder "giftigt och annat farligt avfall" allt avfall som innehåller eller är förorenade av substanser eller ämnen som förtecknas i bilagan till detta direktiv, av en sådan beskaffenhet eller i sådana mängder eller koncentrationer att det utgör en hälso- eller miljörisk. Direktivet överlåter med andra ord åt medlemsstaterna att bestämma vilka sätt, koncentrationer eller mängder substanser eller ämnen som utgör en hälso- eller miljörisk.

Denna definition följs inte som sådan av den tillämpliga lagstiftningen i **regionerna Bryssel och Valloniet i Belgien**.

Följande substanser och ämnen (och sammansättningar av dessa) anses utgöra en hälso- eller miljörisk i **Flandern**:

a) Om koncentrationen av dem överstiger 1000 mg/Kg: organiska halogena föreningar (utom inerta polymerämnen och andra substanser som avses i direktiv 78/319/EEG eller andra direktiv om bortskaffande av giftigt eller annat farligt avfall) och klorerade lösningsmedel.

b) Om koncentrationen av dem överstiger 500 mg/Kg: arsenik och kadmium.

c) Om koncentrationen av dem överstiger 250 mg/Kg: beryllium och cyanider (organiska och oorganiska).

d) Om koncentrationen av dem överstiger 100 mg/Kg: kvicksilver och tallium.

e) Om koncentrationen av dem överstiger 10 %: organiska lösningar.

Biocider och fyto-farmacevtiska substanser och farmacevtiska föreningar liksom obestämbara eller nya ämnen från kemiska laboratorier med okända effekter på miljön anses alltid vara giftiga eller farliga.

I **Danmark** anses klorerade lösningsmedel, ämnen från kemiska laboratorier (obestämbara eller nya med okända effekter på miljön), asbest (damm och fibrer) och syror eller basiska substanser som används vid ytbehandling av metaller alltid vara giftiga eller farliga, oavsett mängd eller koncentration.

Övriga substanser som förtecknas i bilagan till direktivet klassificeras från fall till fall på grundval av de lokala myndigheternas bedömning av den potentiella hälso- och miljörisken. I detta syfte vägs olika faktorer såsom mängd, koncentration, kemisk och fysisk beskaffenhet, möjligheter till bortskaffande, risk vid fysisk kontakt, spridning, urlakning, förångning, förvandling och så vidare.

Tyskland har inte definierat giftigt och annat farligt avfall genom hänvisning till de substanser eller ämnen som förtecknas i bilagan till direktivet. Giftigt och annat farligt avfall bedöms med hänsyn till dess effekt på den mänskliga hälsan och på miljön med beaktande av förutsedd behandling såsom återvinning och bortskaffande (markutfyllnad och förbränning).

I **Spanien** anger den nationella lagstiftningen inte några gränser beträffande mängd eller koncentration som om de överskrids gör att substansen eller ämnet anses utgöra en hälso- eller miljörisk. I stället har ett antal kriterier fastställts för bestämning av det giftiga eller farliga avfallets egenskaper såsom brännpunkt, korrosion, fysiska reaktioner och så vidare. Dessa kriterier motsvarar de metoder som anges i direktiv 84/449/EEG[7], om anpassning till tekniska framsteg av direktiv 67/548/EEG[8] om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen.

Frankrike har valt ett annat tillvägagångssätt än det som anges i direktivet och gjort en "nationell inventering" av industriellt avfall som kräver särskild behandling.

Den **irländska** lagstiftningen innefattar inte någon särskild definition av giftigt eller annat farligt avfall. Denna lagstiftning föreskriver emellertid att varje ord och uttryck som används i både lagstiftningen och direktivet, såvitt inte motsatsen anges, har den betydelse som det har i direktivet. Någon vägledning ges dock inte vad gäller koncentrationer eller mängder.

Den **nederländska** lagstiftningen hänvisar till bilagan till direktiv 78/319/EEG. Följande substanser och ämnen (och föreningar med dessa) anses utgöra en hälso- eller miljörisk:

a) När koncentrationen av dem överstiger 50 mg/KG: arsenik, kvicksilver, kadmium, tallium, beryllium, krom (6), antimon, cyanider (organiska och oorganiska), organiska halogena föreningar (utom inerta polymerämnen och andra ämnen som nämns i direktiv 78/319/EEG eller andra direktiv om bortskaffande av giftigt och annat farligt avfall), selen, tellur, aromatiska polycykliska föreningar (med cancerframkallande effekter) och metallkarbonyler.

b) När koncentrationen av dem överstiger 5 000 mg/Kg: bly, fenoler, isocyanater, klorerade lösningsmedel, peroxider, klorater, perklorater, azider, asbest (damm och fibrer) och lösliga kopparföreningar.

c) När koncentrationen av dem överstiger 50 000 mg/Kg: organiska lösningsmedel och etrar.

---

[7] EGT nr L 251, 19.9.1984, s. 1.

[8] EGT nr 196, 16.8.1967, s. 1.

Övriga substanser eller ämnen klassificeras inte på grundval av sin koncentration eller mängd utan baserat på framställningsprocessen: biocider och fyto-farmacevtiska ämnen, obestämbara eller nya substanser från kemiska laboratorier med okända effekter på miljön.

En kombination av en del av dessa kriterier används för att klassificera tjärhaltiga ämnen från raffinering och tjärrester från destillering samt syror och basiska substanser som används vid ytbehandling av metaller.

I **Förenade kungariket** har denna artikel införlivats genom definition av specialavfall vilken inte grundas på koncentrationer eller mängder utan på giftighet eller annat kriterium som t. ex. brännpunkten.

Artikel 4 - 5: **Grundläggande mål**

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att, som en prioriterad angelägenhet, uppmuntra att uppkomsten av giftigt och annat farligt avfall förhindras, att det bearbetas och återvinns, att råvaror och om möjligt energi utvinns ur avfallet samt att andra förfaranden för återanvändning tillämpas.

Medlemsstaterna skall säkerställa att giftigt och annat farligt avfall bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att skada miljön.

Det skall vara förbjudet att överge, utan kontroll deponera eller transportera sådant avfall, liksom att skicka det till inrättningar, anläggningar eller företag som inte har tillstånd för sådana verksamheter.

Den **grekiska** lagstiftningen har ordagrant övertagit direktivets skrivning och ålägger miljöministeriet ansvaret för de åtgärder som skall vidtas.

I **Spanien** skall giftigt och annat farligt avfall bortskaffas utan fara för människors hälsa, naturtillgångar eller miljö. Offentliga myndigheter skall främja återvinning av ämnen och energi i giftigt och annat farlig avfall, säkerställa behandling för att erhålla icke giftigt avfall samt utveckla nya tekniker och produktionsprocesser som genererar mindre avfall. Kommissionen saknar information om tillämpningen av dessa bestämmelser.

Enligt **fransk** lagstiftning får polisen, vid fall av övergivet avfall, okontrollerad deponering eller behandling som inte utförs enligt de kriterier som anges i sådan lagstiftning, ombesörja bortskaffande av sådant avfall och ålägga den ansvarige producenten eller innehavaren att betala för detta. Dessutom innebär överlåtelse av vissa kategorier av avfall till inrättningar som saknar tillstånd, att överlåtaren och mottagaren blir gemensamt ansvariga för den skada som förorsakas av detta avfall.

Artikel 4 är inte införlivad i den **irländska** lagstiftningen. I praktiken har emellertid förhindrande av uppkomsten av och återvinning av giftigt och annat farligt avfall med tiden fått större betydelse. *Irish Wate Bill 1995* (som bland annat omfattar farligt avfall) innehåller ett antal bestämmelser som syftar till att främja förhindrande av uppkomst och återvinning.

Beträffande artikel 5.1 finns det förbud mot övergivande samt okontrollerad deponering och transport av giftigt och annat farligt avfall.

Artikel 6: **Behöriga myndigheter**

Medlemsstaterna skall utse eller bestämma behörig eller behöriga myndigheter inom ett givet område för planering, organisation och övervakning av samt utfärdande av tillstånd för verksamhet som ombesörjer bortskaffande av giftigt och farligt avfall.

I **Belgien** åligger planering och organisation de tre regionerna. Regionerna och provinserna är gemensamt ansvariga för utfärdande av tillstånd, medan kontrollen åligger regionerna och kommunerna.

I **Danmark** åligger utfärdande av tillstånd och övervakning gemensamt de 14 länen (*amt*) och de 275 kommunerna. Planering och organisation åligger kommunerna.

I **Tyskland** åligger planering och organisation de 16 delstaterna och andra myndigheter (32 *Regierungsbezirke* och 485 *Kreise* eller *kreisfreie Städte*). Övervakning åligger delstater och *Regierungsbezirke*. Förändringar i ansvarsområdena kan förekomma på grund av den federala strukturen. Ansvarsområdena motsvarar inte alltid de territoriella enheterna på grund av samarbete och sammanslagning av territoriella enheter som är skyldiga att ombesörja avfallshanteringsverksamhet, och av att uppgifter uppdragits åt tredje man.

I **Grekland** åligger planering för avfallshantering miljöministeriet som måste erhålla en bedömning från ekonomi-, inrikes-, jordbruks- och hälsovårdsministeriet liksom från kommunförbundet. Miljöministeriet skall även upprätta ett särskilt program för bortskaffande av avfall.

I **Spanien** utförs planering gemensamt på nationell och regional nivå. De 19 autonoma regionerna är ansvariga för organisation, utfärdande av tillstånd och övervakning.

I **Frankrike** ligger ansvaret för organisation på nationell nivå (miljöministeriet) medan de övriga tre uppgifterna åligger de 99 departementen.

De **irländska** lokala myndigheterna är enligt lagen ansvariga för planering för avfallshantering och lokal avfallshantering. Miljöministern är ansvarig för avfallspolitiken. Detta förhållande kommer att ändras när det gäller giftigt och annat farligt avfall. Planering och handhavande av detta förslås bli mer centraliserat varvid miljöskyddsverket kommer att spela en huvudroll.

I **Italien** fastställs planeringsförfarandet på nationell nivå. Regionerna och provinserna skall sedan utarbeta planerna.

I **Luxemburg** fastställs planeringsförfarandet på nationell nivå.

I **Nederländerna** delas ansvaret för planering, organisation, utfärdande av tillstånd och övervakning mellan regeringen och de tolv provinserna. När det gäller övervakningen medverkar även de 600 kommunerna.

I **Portugal** utarbetas planerna på nationell nivå i samarbete med kommunerna.

I **Förenade kungariket** åligger utfärdande av tillstånd för och övervakning av avfallshanteringsverksamhet avfallsregleringsmyndigheterna. I England utförs dessa åligganden av *county councils* utanför städerna, av *district councils* i städerna och av tre särskilt inrättade myndigheter för London, Manchester och Merseyside.

I Skottland, Wales och Nordirland utförs dessa åligganden av *District and Island Councils* (ungefär 120).

Ansvaret för att ge tillstånd planering för behandlingsanläggningar för avfallshantering åligger vanligtvis planeringsavdelningarna vid de större lokala myndigheterna (t. ex. *County Councils* utanför städer i England eller *District Councils* i Wales). Dessa myndigheter är även ansvariga för upprättande av lokala avfallsplaner som baseras på den vederbörliga avfallsregleringsmyndighetens avfallsplan för området.

Insamling av kommunalt avfall åligger renhållningsmyndigheterna som oftast är en del av de mindre lokala myndigheterna (t. ex. *District Councils* utanför städerna i England). Bortskaffande av avfall åligger de lokala myndigheternas renhållningsbolag som i allt större utsträckning privatiseras.

Artikel 7: **Sortering, märkning, förteckning och identifiering**

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att giftigt och annat farligt avfall hålls avskilt från annat avfall, är försett med märkning och förtecknas och identifieras med avseende på varje plats där avfallet deponeras.

I den **vallonska** regionen föreligger sedan april 1992 skyldighet att avskilja giftigt och farligt avfall när det insamlas eller transporteras, om inte blandning av avfallet förbättrar säkerheten vid insamling och transport.

Den **grekiska** lagstiftningen ålägger innehavare av giftigt och annat farligt avfall att vidta lämpliga åtgärder, och ger prefekturerna ansvaret för kontrollen. Det är inte bekant om sådan åtgärder har vidtagits.

Den **spanska** lagstiftningen ålägger producenter av giftigt och annat farligt avfall att på lämpligt sätt avskilja detta och säkerställa att det inte blandas med annat avfall, i synnerhet sådant avfall och material som ökar dess farlighet och försvårar hanteringen. De skall även förpacka och märka giftigt och annat farligt avfall, och föra register över import.

Den **franska** lagstiftningen föreskriver att industriellt specialavfall som finns med på en förteckning som upprättas av regeringen inte får lagras vid anläggningar som mottar annat avfall. Vidare måste producenter och företag som behandlar avfall upprätta ett särskilt formulär som anger avfallets ursprung, egenskaper, destination, planerat insamlingssätt, transport, lagring, behandling och bortskaffande, inbegripet uppgifter om andra företag som medverkar i denna verksamhet. Producenter, insamlare, transportörer, importörer och lagringsföretag måste samtliga föra register över den behandling avfallet undergår för att bortskaffas.

I **Irland** tas en skatt ut av den som insamlar, transporterar, lagrar eller deponerar giftigt eller farligt avfall för att hålla det skilt från annat avfall och andra restprodukter. En skatt tas även ut av den som sänder bort sådant avfall för att säkerställa att försändelsen är riktigt märkt med avfallets beskaffenhet, sammansättning och mängd. Bokföringsskyldighet föreligger.

Artikel 8: **Skärpta åtgärder**

Medlemsstaterna får när som helst vidta strängare åtgärder i fråga om giftigt och annat farligt avfall än de som föreskrivs genom detta direktiv. Kommissionen har inte informerats om att några strängare åtgärder enligt detta direktiv vidtagits av någon medlemsstat.

Artikel 9: punkt 2: **Särskild information**

Inrättningar och företag som lagrar, behandlar eller deponerar giftigt och annat farligt avfall måste erhålla tillstånd från behörig myndighet. Detta tillstånd får, utöver vad som anges i artikel 9.2, fastställa särskild information som skall hållas tillgänglig på begäran av den behöriga myndigheten.

I den **flamländska regionen i Belgien** måste inrättningar och företag som begär tillstånd för behandling eller bortskaffande av giftigt avfall förse myndigheterna med information om samtliga operatörer av anläggningen, utvärderingen av miljöriskerna, utrustningens beskaffenhet och kapacitet, beskaffenhet och egenskaper hos allt avfall (fast och flytande) och alla utsläpp, inbegripet oljud, planerade åtgärder och utrustning som används för att begränsa inverkan på miljön, operatörernas tekniska kapacitet, anläggningarnas placering, inbegripet uppgifter om markförhållanden, byggnadstillstånd, bedömning av inverkan på miljön och säkerhetsplaner när så är nödvändigt under tillämplig lagstiftning.

I **Danmark** åligger det anläggningar som lagrar, deponerar, behandlar, förstör och återvinner avfall, och som för detta ändamål i förväg måste erhålla tillstånd, att förse myndigheterna med information om den plats (kartor), de installationer, den utrustning, den metod och den teknik som används. De skall även informera om avfallet och om andra former av föroreningar som erhålls samt om interna kontroller avseende dessa föroreningar. Dessutom skall en detaljerad bedömning av säkerheten vid en större olycka tillhandahållas.

I **Tyskland** skall konstruktionen, driften och efterbehandlingen vid en anläggning godkännas av de ansvariga myndigheterna. Godkännande erhålls mot inlämnande av särskild information om den planerade anläggningen (t. ex. markutfyllnad, förbränningsanläggning).

Godkännandeförfarandet säkerställer såväl allmänhetens deltagande som offentliggörande av projekten.

Under **grekisk** lagstiftning har prefekturerna behörighet att utfärda tillstånd sedan yttrande inhämtats från en kommitté som består av olika representanter för myndigheter och den behöriga regionala avdelningen vid miljöministeriet.

I **Spanien** måste operatörer överlämna all kompletterande information som begärs av den behöriga myndigheten (som utfärdar tillstånd).

Det verkar således inte finnas några minimikrav beträffande tillhandahållande av särskild information.

Den information som i **Frankrike** skall bifogas en begäran om tillstånd som inlämnas av en anläggning skall, utöver vad som nämns i artikel 9.2 i direktivet, omfatta information om all industriella processer som äger rum vid anläggningen (inbegripet utvärdering av risker), om byggnadstillstånd (när så är tillämpligt), om operatörernas tekniska och finansiella kapacitet, om det geografiska ursprunget för det avfall som skall bortskaffas (inbegripet hur verksamheten passar in i planerna för bortskaffande av avfall och återvinning av material) och om finansiella garantier (när så är tillämpligt). Kartor över anläggningen och dess omgivningar skall medfölja. För registrerade anläggningar (*installations classées*) skall de innehålla kompletterande upplysningar beträffande användningsvillkor, avlopp och omhändertagande av rester samt de åtgärder som vidtas vid händelse av olycka. Begäran om tillstånd måste åtföljas av en bedömning av inverkan på miljön.

Den **irländska** lagstiftningen följer i stort sett skrivningen i direktivet och ger möjlighet att begära information. Vissa kommunala anläggningar är dock undantagna från kravet om tillstånd.

I **Nederländerna** skall information lämnas om anläggningen, inbegripet utformning, de verksamheter och processer som äger rum i den, kapacitet, tidsmässigt utnyttjande av anläggningen, inverkan på miljön vid normal drift, åtgärder som vidtagits för att mäta och att förhindra eller begränsa sådan inverkan (inbegripet förebyggande och minimering av uppkomsten av avfall), återanvändning, lagring, återvinning och bortskaffande av det avfall som genereras.

I **Förenade kungariket** finns det inte några minimikrav beträffande särskild information som på begäran skall tillhandahållas de behöriga myndigheterna.

Artikel 11: **Kostnader**

I enlighet med principen "förorenaren betalar" får medlemsstaterna ta ut avgifter för att täcka kostnaderna för bortskaffande av giftigt och annat farligt avfall.

Om sådana avgifter tas ut, får avkastningen på dessa också användas för att finansiera kontrollåtgärder med avseende på giftigt och annat farligt avfall, och forskning avseende sådant avfall.

I den **belgiska regionen Flandern** uttas avgifter (*milieuheffingen*) om mellan 400 och 3000 belgiska franc per ton för bortskaffande av giftigt avfall.

I **Tyskland** tas avgifter ut av privata (*Entgelt*) och offentliga (*Gebühr*)ägare av den som levererar avfall, som i sin tur tar ut dem av den som producerar avfallet enligt principen "förorenaren betalar". Avgifterna täcker normalt utgifter för planering, konstruktion och drift av anläggningen liksom för de beräknade kostnaderna för att lägga ned den. När det gäller privat ägare innehåller avgiften även ett påslag för risk och vinst. Avgifterna varierar mellan mindre än 100 tyska mark per ton och mer än 1000 mark per ton beroende på behandling, avfallets sammansättning och eventuell förbehandling.

I **Frankrike** används den årliga skatt som uttas på registrerade anläggningar till att finansiera en del av kontrollkostnaderna.

I **Förenade kungariket** tas de kostnader som behöriga myndigheter har för att reglera och övervaka avfallshanteringen ut genom avgifter som betalas av innehavarna av tillstånd och licenser för avfallshantering, och av registrerade avfallsåkare.

En avgift för markutfyllnad har nyligen föreslagits av regeringen.

I **Danmark, Spanien, Irland** och **Nederländerna** tas för närvarande inte några avgifter av denna typ ut.

Artikel 12: **Planer för bortskaffande av giftigt och annat farligt avfall**

De behöriga myndigheterna skall upprätta planer för bortskaffande av giftigt och annat farligt avfall och hålla dem aktuella ("bortskaffande" omfattar enligt definitionen i direktiv 78/319/EEG även återvinningsverksamheter). De skall särskilt omfatta typ och mängd avfall som skall bortskaffas, metoder för bortskaffande, anläggningar för särskild behandling när så är nödvändigt och lämpliga platser.

Medlemsstaternas behöriga myndigheter får ta med andra punkter, särskilt den beräknade kostnaden för bortskaffandet. De behöriga myndigheterna skall även offentliggöra dessa avfallsplaner och sända dem till kommissionen som skall ombesörja systematiska jämförelser av planerna för att säkerställa att genomförandet av detta direktiv blir tillräckligt samordnat.

Det är svårt, om inte omöjligt, för kommissionen att tillhandahålla exakt information om de avfallshanteringsplaner som särskilt berör giftigt och annat farligt avfall och som överlämnats till kommissionen av medlemsstaterna i enlighet med artikel 12 i direktiv 78/319/EEG.

För det första är den information som kommissionen mottagit fram till 1994 mycket begränsad.

Vid besvarandet av det frågeformulär som kommissionen skickade ut i maj 1995 hänvisade för det andra medlemsstaterna till planer som utformats i enlighet med bestämmelserna i det nya direktivet om farligt avfall (91/689/EEG), vilket trädde i kraft den 27 juni 1995 och införde den nya definitionen av farligt i EU:s avfallslagstiftning.

För det tredje har kommissionen i många fall mottagit planer som innefattar kommunalt giftigt och annat farligt avfall och andra former av avfall (olika medlemsstater har använt olika terminologi), och det är svårt att avgöra om de skall hänföras exakt till kategorin giftigt och annat farligt avfall (t. ex. planer för hantering av bilskrot eller sjukhusavfall).

För det fjärde har planerna i allmänhet en begränsad giltighetsperiod (vilket i somliga fall inte nämns), varför det är omöjligt att ange exakta siffror för de planer som gällde mellan 1990 och 1994.

Kommissionen har därför föredragit att i denna rapport ta med den information som har varit tillgänglig fram till slutet av 1995 och som avser "giftigt och annat farligt avfall" eller "farligt avfall". För en komplett bild av de planer som insänts av medlemsstaterna till kommissionen hänvisas till rapporten om införlivandet av direktiv 75/442/EEG.

Kommissionen har erhållit följande planer från de tre **belgiska** regionerna: en plan för förebyggande av uppkomsten och hantering av avfall för regionen Bryssel, antagen 1992 (giltighetstid anges ej), en avfallsplan för år 1991-1995 för den flamländska regionen och en avfallsplan för år 1991-1995 för den vallonska regionen. Samtliga tre planer berör såväl kommunalt avfall som special- och industriavfall.

Danmark har insänt en hanteringsplan för avfall och återvinning (inbegripet specialavfall) som antogs i juni 1992 för år 1993-1997.

I mars 1989 anmälde **Tyskland** till kommissionen ett antal planer som upprättats i enlighet med artikel 12 i direktiv 78/319/EEG. Sammanlagt 13 planer har anmälts fram till 1994. I oktober 1995 insändes ett flertal gällande planer till kommissionen, varav 19 berör farligt avfall.

Spanien har insänt en nationell plan för industriavfall (1989-1992) och en nationell plan för farligt avfall (1995-2000) till kommissionen.

Mellan 1988 och 1991 insände **Irland** "planer för specialavfall" som upprättats av 19 grevskap eller motsvarande och en "plan för giftigt och annat farligt avfall" som upprättats av grevskapet Offaly.

En delplan för avfallshantering (*Part I: Programme Directeur*) har överlämnades av **Luxemburg** för år 1991-1995 till kommissionen i början av 1991.

I augusti 1992 insände **Nederländerna** ett tioårigt avfallsprogram (1993-2002) och september 1993 en "mångårig" plan för bortskaffande av giftigt och annat farligt avfall (1993-2002).

1990 överlämnade **Förenade kungariket** planer för bortskaffande av avfall upprättade av 70 olika behöriga myndigheter. I september 1995 överlämnade de brittiska myndigheterna en lista med fortfarande gällande planer till kommissionen.

Frankrike, Grekland, Italien och **Portugal** har inte överlämnat några planer för hantering av giftigt och annat farligt avfall.

Artikel 13: **Tillfälliga undantag**

I nödsituationer eller vid allvarlig fara skall medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder, som kan innefatta tillfälliga undantag från detta direktiv om så krävs, för att säkerställa att giftigt och annat farligt avfall hanteras på ett sådant sätt att det inte utgör ett hot mot befolkningen eller miljön. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sådana undantag.

Enligt den information som har tillhandahållits kommissionen har inte denna bestämmelse använts i någon medlemsstat.

Artikel 14: **Anteckningar**

Denna artikel anger ett antal punkter beträffande vilka den inrättning eller det företag som producerar, innehar eller bortskaffar giftigt och annat farligt avfall skall föra anteckningar. Dessa uppgifter skall på anmodan lämnas till medlemsstaterna.

Operatörer som hanterar giftigt och annat farligt avfall i den **vallonska regionen i Belgien** skall sedan april 1992 använda ett särskilt register som skall sparas minst fem år och på begäran hållas tillgängligt för myndigheterna.

I den **flamländska regionen i Belgien** skall anteckningar föras över driften av anläggningarna, över lagring och behandling av avfall. Uppgifter om ursprung, mottagande och utleverans av allt avfall skall sparas minst fem år och på begäran hållas tillgängligt för myndigheterna.

I **Danmark** finns det vare sig någon standardform för förande av anteckningar eller någon minimitid som anteckningarna skall sparas.

I **Tyskland** skall anläggningar, inrättningar och företag som producerar, innehar eller bortskaffar giftigt och annat farligt avfall föra detaljerade anteckningar om typ, mängd, sammansättning och ursprung beträffande avfallet, liksom om ombesörjande av behandling eller bortskaffande av avfallet. Anteckningar förs i form av behandlingsbevis och standardformulär i bevisböcker.

Dessa handlingar skall sparas minst tre år sedan sista anteckningen gjorts och skall uppvisas på anmodan av myndigheterna. Vid nedläggning av anläggningar måste bevisböckerna sparas i minst tio år. Vid markutfyllnad skall de sparas åtminstone till dess att efterbehandlingsfasen är avslutad.

Skrivningen i direktivet har ordagrant intagits i den **grekiska** lagstiftningen, men kommissionen känner inte till detaljerna rörande tillämpningen av denna bestämmelse.

I **Spanien** ålägger lagstiftningen producenter av farligt avfall att inlämna en årlig deklaration i standardformat och att föra anteckningar om avfallets ursprung: mängd, beskaffenhet, identifieringskod, avsänt avfall, förbehandlingsprocess, tillfällig lagring, tulluppgifter vid importerat avfall, behandlingsprocesser och slutgiltigt bortskaffande.

De som hanterar farligt avfall måste dessutom avge en årlig rapport i standardformat och föra anteckningar över avfallets ursprung, mängd, beskaffenhet, sammansättning, identifieringskod, kontrakt, mottagande och lagring, processer för behandling och bortskaffande, inbegripet upplysningar om avfallets destination efter behandlingen.

Dokumentation skall sparas i minst fem år.

I **Frankrike** skall inrättningar som producerar, importerar, exporterar, bortskaffar, transporterar eller handlar med vissa kategorier avfall (inbegripet många av de som innehåller de substanser som förtecknas i bilagan till direktiv 78/319/EEG) föra anteckningar och inlämna regelbundna deklarationer till myndigheterna. Dessutom skall lagringsanläggningar för giftigt och annat farligt avfall och lagringsanläggningar för visst speciellt slutligt och stabiliserat industriavfall (*déchets industriel spéciaux ultimes et stabilisés*) föra anteckningar.

Producenter, insamlare, transportörer, importörer och operatörer av lager, omflyttning och förbehandlingsanläggningar för vissa kategorier avfall skall föra anteckningar i standardform och på begäran lämna dem till myndigheterna.

Det har inte angivits någon minsta tid som anteckningarna skall sparas. Det åligger departementens prefekturer att sätta dessa tidsfrister från fall till fall.

Den **irländska** lagstiftningen anger att innehavare av tillstånd och den som producerar, innehar, eller bortskaffar giftigt och annat farligt avfall skall föra anteckningar. Dessa skall omfatta det som anges i artikel 14.1 i direktivet. Det finns inte någon gräns för hur länge dessa anteckningar skall sparas, men det finns en bestämmelse rörande inlämning av anteckningar till behörig myndighet under vissa omständigheter. Transport av giftigt och annat farligt avfall är underkastat ett system med fraktsedlar. Dessa skall sparas i två år.

I **Nederländerna** skall anteckningar föras i standardform. Anläggningar skall normalt anmäla mottagande och deponering av farligt avfall till anvisad myndighet. Uppgifter skall lämnas om deponeringsdatum, mottagare av avfallet, identifikation, mängd avfall, beskaffenhet, egenskaper, avfallets sammansättning samt platsen för anläggningen och behandlingsprocessen. Möjlighet finns till undantag från anmälningsskyldigheten, varvid den berörda anläggningen skall föra anteckningar som omfattar samma uppgifter.

Dokumentationsanteckningar skall sparas i minst tre år.

I **Förenade kungadömet** skall producenter, transportörer och bortforslare av specialavfall samtliga föra anteckningar och behålla en kopia av fraktsedlarna vilka innehåller de uppgifter som anges i direktivet. Dessutom skall anläggningar för bortskaffande föra anteckningar över platsen för varje deponering av specialavfall vid anläggningen. Anteckningarna skall även hänvisa till fraktsedlarna.

Fraktsedlarna skall sparas i minst två år när det gäller producenter och transportörer. De som ombesörjer bortskaffande skall spara kopior på fraktsedlarna och anteckningar för anläggningen

som visar var avfallet deponerats till dess tillståndet att hantera avfall lämnas tillbaka eller dras in, varvid detta skall överlämnas till berörd myndighet.

Artikel 15: **Inspektion**

Varje anläggning, verksamhet eller företag som producerar, innehar eller bortskaffar giftigt och annat farligt avfall skall vara föremål för inspektion och tillsyn från behöriga myndigheter, så att dessa kan säkerställa att de bestämmelser som antagits för genomförandet av detta direktiv och villkoren för varje tillstånd efterlevs. I detta syfte skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att berörda anläggningar, verksamheter eller företag till de behöriga myndigheternas företrädare lämnar det bistånd som behövs för att dessa skall kunna genomföra kontroller, inspektioner eller undersökningar av avfallet, samt kunna ta prov och samla in sådana uppgifter som krävs för att de skall kunna fullgöra sina tjänsteåligganden.

Inrättningar och företag som hanterar giftigt avfall i **Flandern** skall tillhandahålla information varje månad. Producenter av avfall skall årligen lämna in särskilda uppgifter till myndigheterna. Inspektioner får utföras när som helst men det finns inte något kortaste intervall angivet.

I **Tyskland** skall de myndigheter som är ansvariga i enlighet med regional lagstiftning övervaka anläggningar som producerar, innehar eller bortskaffar giftigt och annat farligt avfall. Normalt anges inte kortaste intervall mellan inspektionerna.

I **Frankrike** är inte kortaste intervall mellan inspektion och översyn angivet på nationell nivå. Sådana intervall fastställs från fall till fall av departementens prefekturer.

I **Irland** finns det auktoriserade inspektörer. De behöriga myndigheterna har emellertid inte någon uttrycklig skyldighet att utföra inspektioner. Kommissionen har vidtagit rättsliga åtgärder mot Irland på denna punkt.

I **Nederländerna** finns ett kortaste intervall mellan inspektioner angivet som varierar mellan två gånger per år och en gång vartannat år beroende på anläggningens storlek och typ.

När det gäller de som innehar tillstånd att hantera avfall i **Förenade kungadömet** rekommenderas de behöriga myndigheterna i en vägledning att genomföra inspektion var fjärde månad vid inomhuslagring, åtta gånger per månad vid markutfyllnadsanläggningar och fyra gånger per månad vid behandlingsanläggningar.

Något kortaste intervall för inspektion finns inte i **Danmark** och **Spanien**.

III. SLUTSATSER

Mot bakgrund av de mycket knapphändiga uppgifter som medlemsstaterna lämnat till kommissionen, såväl allmänt sett som när det gäller särskild begäran riktad till dem, är innehållet i denna rapport begränsat.

Med hänsyn till de betydande effekter som avfallshanteringsåtgärder har på den inre marknaden, är en sund övervakning från kommissionens sida när det gäller anpassningen till avfallsdirektiven en väsentlig förutsättning för funktionen hos en inre marknad med en hög nivå på skyddet av miljön. Vidare är upprättandet av lägesrapporter, som kommissionen sedan vidarebefordrar till medlemsstaterna, ett värdefullt instrument för att utbyta viktig information och för att på ett effektivare sätt utarbeta framtida åtgärder på avfallsområdet.

På grundval av den information som har funnits tillgänglig för kommissionen kan följande slutsatser dras.

Trots att detta direktiv är grundat på artiklarna 100 och 235 i fördraget och särskilt omnämner behovet av att förhindra olika konkurrensvillkor, vilket skulle inverka på den inre marknadens funktion, pekar den genomförda analysen på en mycket låg grad av harmonisering av de nationella lagstiftningarna om giftigt och annat farligt avfall. Detta beror delvis på det allmänna innehållet i en del av direktivets bestämmelser (i många fall fastställs endast minimikrav) och delvis på att medlemsstaterna, i många fall, inte har följt bestämmelserna i direktivet som syftar till att harmonisera hanteringen av giftigt och annat farligt avfall.

Den definition av giftigt och annat farligt avfall som var avsedd att användas på nationell nivå skulle delvis grundas på inslag (mängd eller koncentration av de substanser eller material som förtecknas i bilagan) vars fastställande överläts åt medlemsstaterna, och delvis på harmoniserade inslag (material och substanser som förtecknas i bilagan). Detta har inte lett till någon som helst harmonisering av de definitioner som används av medlemsstaterna.

När det gäller huvudmålsättningarna i direktivet (förhindrande av uppkomst av avfall, återanvändning och återvinning, skyldighet att säkerställa att mänsklig hälsa och miljö inte bringas i fara, förbud mot okontrollerad deponering och transport), liksom särskilda mål (sortering, märkning, anteckningar, inspektion), förfogar inte kommissionen över tillräcklig information för att dra ordentliga slutsatser. Det verkar som om skrivningen i direktivet i vissa fall har tagits in i medlemsstaternas lagstiftning även om kommissionen inte förfogar över information om hur dessa bestämmelser har införlivats.

När det gäller behörighet för avfallshantering finns det en klar tendens att fastställa planeringsförfaranden och allmänna riktlinjer på nationell nivå (dock med vissa undantag), medan regioner och lokala myndigheter ofta är ansvariga för utarbetandet av planerna. Utfärdande av tillstånd, organisation och övervakning åligger i allmänhet de regionala eller lokala myndigheterna, även om det finns betydande skillnader mellan medlemsstaterna på grund av deras olika konstitutionella struktur.

Direktiv 78/319/EEG innehåller en särskild bestämmelse som ger medlemsstaterna rätt att vidta strängare åtgärder än de som anges i direktivet. Det finns inte någon skyldighet att överlämna dessa åtgärder till kommissionen för godkännande, även om de enligt artikel 21.2 skall meddelas kommissionen. Kommissionen har inte mottagit några meddelanden vad detta beträffar. Detta betyder emellertid inte att strängare åtgärder än de som anges i direktivet inte har vidtagits. De olika tillvägagångssätt som medlemsstaterna använt vid definitionen av giftigt och annat farligt avfall och vid anpassningen till andra bestämmelser i direktivet kan naturligtvis ha gett upphov till väsentliga skillnader i tillämpningen av direktivet i olika länder.

Artikel 12.3 i direktivet ålägger kommissionen att ombesörja regelbundna jämförelser mellan planerna för att säkerställa att anpassningen till direktivet tillräckligt samordnas. Med det till nyligen mycket begränsade antalet planer som inlämnats av medlemsstaterna, har kommissionen inte kunnat göra en sådan jämförelse. Samordningen av anpassningen till direktivet, särskilt vad gäller avfallshanteringsplaner, har därför varit otillräcklig. Det har över huvud taget inte förekommit någon samordnad övervakning av anpassningen till direktivet. Ett stort antal planer för giftigt och annat farligt avfall har inte upprättats eller överlämnats till kommissionen i tid. Uppdateringar av planerna har ofta inte heller överlämnats till kommissionen. Läget är definitivt till förfång för en effektiv och integrerad hantering av giftigt och annat farligt avfall på gemenskapsnivå.

Som en slutsats av denna rapport om anpassningen, anser kommissionen att direktiv 78/319/EEG klart utvisar att det är nödvändigt för gemenskapen att harmonisera nationella bestämmelser för avfallshantering, och inte endast begränsa detta till att ange minimikrav. Direktiv 78/319/EEG utformades förmodligen i allt för allmänna ordalag för att säkerställa en hög nivå på integrationen av miljöskyddet med ramarna för en fungerande inre marknad. Även när det gäller de bestämmelser i direktivet som syftar till en harmonisering av hanteringen av giftigt och annat farligt avfall, har emellertid medlemsstaterna i de flesta fall föredragit att följa nationella tillvägagångssätt.

Erfarenheterna av detta direktiv visar också klart bristen på nödvändig uppföljning från medlemsstaternas sida när det gäller att informera kommissionen om åtgärder som vidtagits för att tillämpa detta direktiv, de problem som mötts i samband med detta, att överlämna avfallshanteringsplaner och så vidare.

Kommissionen hoppas att läget avsevärt skall förbättras när det gäller tillämpningen av direktiv 91/689/EEG, som ersatte direktiv 78/319/EEG från och med den 27 juni 1995. Vad detta beträffar är det viktigt att det nya direktivet anger en högre grad av harmonisering genom att börja med en gemensam definition av farligt avfall (förteckning över farligt avfall)[1]. Vad detta beträffar påminner kommissionen om vikten av att i nationell lagstiftning ordagrant inta gemenskapsterminologin när det gäller definitioner och förteckningar, eftersom det är det enda sättet att säkerställa en hög nivå på miljöskyddet liksom en väl fungerande konkurrens och inre marknad.

Eftersom direktiv 91/689/EEG grundas på artikel 130 S, är kommissionen slutligen övertygad om att eventuell avvikelse från direktivet som beslutas av medlemsstaterna för att säkerställa en ännu högre nivå på miljöskyddet än den som detta direktiv baseras på, kommer att följa de regler och förfaranden som anges i artikel 130 T i EG-fördraget.

---

[1]Rådets beslut 94/904/EG av den 22 december 1994, EGT nr L 356, 31.12.1994, s. 14.

I. Inledning

Direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor var ett första ansats att lösa problemen på gemenskapsnivå med en väl fungerande hantering av spilloljor. Samtliga medlemsstater utom Belgien hade införlivat gemenskapsdirektivet i den nationella lagstiftningen. I Belgien hade vissa bestämmelser i direktivet återgivits i den nationella lagstiftningen om miljöskydd och i den flamländska lagstiftningen om bortskaffande av avfall.

Skillnaderna i införlivande och tillämpning mellan de olika medlemsstaterna var åtskilliga. Dessutom ledde dessa skillnader till olikheter i hanteringen av spilloljor på europeisk nivå, vilket hade kunnat skapa problem för den inre marknaden.

Således uppstod ett behov av harmonisering på gemenskapsnivå av de nationella lagarna. Startskottet för det nya direktivet var dock utan tvekan problemet med oljor som var förorenade av PCB och PCT, särskilt i Tyskland.

Det var för att lösa dessa problem och även för att anpassa det till kunskapsutveckling och tekniska framsteg som direktivet om omhändertagande av spilloljor ändrades i december 1986. De viktigaste punkterna och nyheterna i den nya texten är följande:

1. Främst preciseras tillämpningsområdet. Det innehåller en ny definition av spilloljor som utesluter syntetiska oljor, och därigenom PCB och PCT. Sedan införs en gräns för PCB och PCT som av misstag finns i spillolja. Spilloljor avsedda för förbränning eller regenerering får således inte innehålla mer än 50 ppm PCB. Oljor som innehåller större andel PCB betraktas som farligt avfall, skall behandlas som sådant och behandlas inte vidare av direktivet.

2. Regenerering ges en klar prioritet över förbränning av spilloljor. Allmänt sett bedöms regenerering av oljor vara den mest miljövänliga och rationella förädlingen av spilloljor med hänsyn till den betydande minskningen av luftföroreningar och det sparande av energi och icke förnyelsebara råvaror som den möjliggör. Direktivet möjliggör dock förbränning när den redan förekommer på nationell nivå.

3. Särskild uppmärksamhet ägnas insamling och lagring av oljor. Alla företag som insamlar oljor är underkastade registrering, kontroll och ett tillståndssystem. För att erhålla en effektivare insamling bör medlemsstaterna dessutom inrätta program för ökad medvetenhet hos allmänheten när det gäller insamling och lagring.

4. Slutligen har det nya direktivet infört gränser för utsläpp av luftföroreningar vid förbränning av spilloljor vid anläggningar med en termisk kapacitet som är högre eller lika med 3 MW.

II. LÄGET I INFÖRLIVANDET - NATIONELLA VERKSTÄLLIGHETSÅTGÄRDER

Samtliga medlemsstater har meddelat kommissionen de lagar, förordningar och bestämmelser som de infört för att följa direktivet såsom det ändrats genom direktiv 87/101/EEG av den 22 december 1986.

Icke desto mindre pågår för närvarande överträdelseförfaranden mot Tyskland, Italien och Portugal vars bestämmelser endast ofullständigt införlivar direktivet.

III. LÄGET I TILLÄMPNINGEN - RAPPORT/RESULTATEN FRÅN MEDLEMSSTATERNAS SVAR PÅ ENKÄTEN OM KOMMISSIONENS BESLUT 94/474/EEG TILL FÖLJD AV EN BEGÄRAN FRÅN KOMMISSIONEN AV 1995-06-26

Kommissionen önskar delge medlemsstaterna information om tillämpningen av direktiv 87/101/EEG för åren fram till 1995, särskilt 1990 till 1994.

Följande medlemsstater har besvarat denna begäran: Frankrike, Förenade kungariket, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Spanien och Tyskland. Av dessa svar avser Portugals tyvärr endast införlivandet av direktivet och saknar viktiga inslag som är väsentliga för en bedömning av läget vad gäller tillämpningen av direktivet i detta land. För övrigt är Tysklands svar svårtydda eftersom de hänvisar till en tidigare enkät och ett tidigare svar och endast innehåller uppgifter om år 1991.

Danmarks fall är aningen speciellt eftersom landet skickat ett löfte om att svara, samtidigt som kommissionen ännu inte har fått något svar.

Beträffande de stater som inte har regerat på kommissionens begäran, har kommissionen en del äldre bidrag från Belgien och Grekland. Tyvärr innehåller dessa endast uppgifter som sträcker sig fram till 1989 och fallet därför utanför den period som omfattas av denna enkät.

När det gäller Irland besitter kommissionen inga uppgifter när det gäller tillämpningen av direktivet.

Vad slutligen beträffar de nya medlemsstaterna Finland, Sverige och Österrike, täcker föreliggande rapport en period som daterar sig till före deras inträde i unionen.

I denna rapport är medlemsstaternas svar på olika frågor i ovan nämnda enkät sammanfattade. För att underlätta läsningen innehåller rubrikerna numren på de olika punkterna i enkäten. De artiklar som anges är de i direktiv 87/101/EEG.

3. a, b, c) **Strängare bestämmelser än de som anges i direktivet införda av medlemsstaterna (bl. a. förbud om att bränna spilloljor - artikel 16)**

Spanien har inte infört några strängare bestämmelser än de som anges i direktivet. Förbud mot att bränna spillolja har inte kunnat tillämpas i Spanien eftersom detta land inte anser sig kunna kontrollera en sådan åtgärd.

I **Frankrike** är det ett cirkulär av den 5 december 1989 om godkännande för insamling av spilloljor och förbud mot att bränna dem och mot okontrollerad insamling, som införlivar denna bestämmelse.

Italien har inte infört några strängare bestämmelser än de som anges i direktivet, utom vad gäller ett antal gränser för föroreningarna kadmium och klor. Gräns för PCB: 25 ppm och möjlighet att bränna spilloljor endast vid anläggningar mellan 3 och 6 ppm. Dessa bestämmelser har inte meddelats kommissionen.

I **Luxemburg** ger lagen av den 17 juni 1994 om förebyggande och bortskaffande av avfall företräde till regenerering av ämnen i allmänhet och genom avlägsnande av spilloljor. Användningen av avfall som energikälla är endast möjlig när det gäller avfall som inte medger annan förädling än termisk.

I **Nederländerna** har strängare bestämmelser införts . Regler har fastställts för halten av halogener i PCB när det gäller definitionen av spillolja. Dessutom finns det regler för halogenhalten i PCB när de används som bränsle eller för framställning av bränsle. Dessa bestämmelser har meddelats kommissionen.

Förenade kungariket har inte funnit det nödvändigt att införa strängare bestämmelser.

Vid genomgången av de texter som meddelats synes det inte som om **Portugal** skulle ha infört strängare bestämmelser.

II. 1.a, b, c) **Nödvändiga bestämmelser för att säkerställa att spilloljor insamlas och bortskaffas utan att skadliga effekter uppkommer för den mänskliga hälsan eller miljön i enlighet med artikel 2**

Samtliga medlemsstater som svarat har infört bestämmelser.

I **Tyskland** är mängderna kända endast för år 1991, då volymen producerad olja uppgick till 1 228 000 ton, spillolja 616 000 ton, insamlad olja 616 000 ton, återanvänd olja 402 000 ton och olja använd som bränsle 214 000 ton.

I **Spanien** används nästan all olja som bränsle samtidigt volymen återanvänd olja har fallit kraftigt under de tre senaste åren för att ha blivit obefintlig.

I **Frankrike** organiseras insamlings- och bortskaffningsinrättningarna genom särskilda godkännande- och kontrollförfaranden. 1994 producerades 260 000 ton olja. Volymen insamlad olja har ökat sedan 1992 och uppgick till 197 401 ton 1994. Volymen återanvänd olja sjönk något och hamnade på 79 337 ton 1994. Volymen olja som används som bränsle har däremot fördubblats sedan 1992. Den uppgick till 118 064 ton 1994.

I **Italien** sjönk volymen försåld olja från 692 000 ton 1990 till 616 000 ton 1994. Volymen insamlad olja om 169 568 ton 1994 har knappast förändrats sedan 1990 medan volymen återanvänd olja ökade för att nå 143 529 ton 1994. Volymen olja som används som bränsle halverades för att nå 22 656 ton 1994 medan en endast en mycket liten andel (1 420 ton) bortskaffades.

För att en insamlare skall godkännas i **Luxemburg** måste denne förfoga över ett tillstånd i enlighet med artikel 6 i förordningen av den 30 november 1989 om spilloljor, och i enlighet med artikel 10 i lagen av den 17 juni 1994 om förebyggande och bortskaffande av avfall. Den producerade volymen olja har ökat något sedan 1992 och nådde 4 554 ton 1994. Hela denna volym insamlades men endast hälften återanvändes. Användningen av olja som bränsle har fallit kraftigt sedan 1992 och nådde 1 997 ton 1994. Endast en mindre volym (11 000 ton) bortskaffades.

I **Nederländerna** förändrades inte den försålda mängden olja mellan 1991 och 1993 då den uppgick till 179 000 ton, vilka i sin tur gav runt 90 000 ton använd olja varav två tredjedelar insamlas. Regenerering förekommer inte. 47 000 ton används som bränsle och 31 000 ton bortskaffas.

I **Förenade kungariket** har de försålda volymerna sjunkit något sedan 1990 för att nå 804 000 ton 1993. Volymen använd olja föll också något till 402 000 ton 1993. Volymen använd olja som insamlas ökade med ungefär en tredjedel sedan 1990 för att nå 383 000 ton 1993. Nästan all denna olja brändes. Endast 25 000 ton regenererades 1993.

2.a, b) **Tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar i den betydelse som anges i artikel 3.1, som har förhindrat medlemsstaterna att i första hand behandla spilloljor genom regenerering**

I **Tyskland** finns det betydande begränsningar på grund av det mycket låga priset på ny olja.

I **Spanien** finns det inte några begränsningar som hindrar att i första hand välja regenerering.

I **Frankrike** gör vissa ekonomiska omständigheter att förbränning är lönsammare för industrin än regenerering.

I **Italien** finns det begränsningar.

I **Luxemburg** finns det begränsningar eftersom regenereringsanläggningar saknas. Regenerering ombesörjs i utlandet. Genom lagen av den 17 juni 1994 är det möjligt att inrikta sig på regenerering.

I **Nederländerna** finns det begränsningar. På 80-talet inriktades regeringens politik på att spilloljor skulle regenereras vid en central behandlingsanläggning (CBE). Denna behandling kom aldrig till stånd på grund av ekonomiska begränsningar. För närvarande försöker man få tillstånd en CBE för spilloljor tillsammans med oljeproducenterna som syftar till att producera högkvalitativa brännoljor (diesel, olja för marint bruk). Ett företag har beviljats tillstånd för detta ändamål men utnyttjar ännu inte detta på grund av en besvärsprocess hos regeringen (som ännu pågår).

Insamlingsbranschen har nyligen lämnat ett förslag om regenerering. En analys har genomförts men givit negativt resultat. Skillnaden mellan den investering som krävs för en anläggning som producerar olja och en anläggning som producerar bränsle är mycket stor. Risken för att denna skillnad inte skall kunna betalas av överskottet från de produkter som erhålls inom en rimlig tidsperiod anses vara alltför stor. Det anses också vara mindre önskvärt för vidmakthållandet av bortskaffandet av spilloljor att anförtro behandlingen av spilloljor till en insamlingsorganisation. För närvarande centrifugeras spilloljor. Den centrifugerade produkten säljs som brännolja eller som blandprodukt för framställning av brännolja. Förbränning av obehandlade oljor förekommer i stort sett inte. Spilloljor används även för filter etc. Detta avfall banalas som farligt avfall och inte som spillolja och bortskaffas då ofta i en förbränningsanläggning.

I **Förenade kungadömet** upphörde återvinningen av oljor 1986. Orsakerna till detta var ekonomiska och tekniska. Den ökande konkurrensen mellan oljebolagen medförde att priset på råolja sjönk i förhållande till priset på återvunnen olja. Till detta skall läggas att den process som utnyttjades för återvinningen resulterade i restprodukter som var svåra och dyra att bortskaffa.

2.c, d) **Tekniska, ekonomiska och organisatoriska begränsningar i den betydelse som anges i artikel 3.2, som påverkar ur miljösynpunkt godtagbar förbränning**

I avsaknad av regenerering får i **Frankrike** oljor bortskaffas genom förbränning endast vid anläggningar som är godkända ur miljösynpunkt och som är underkastade en bestämmelse om återvinning av värme.

I **Italien** finns sådana begränsningar.

I **Luxemburg** finns det inte längre någon förbränningsanläggning för oljor.

I **Förenade kungariket** har det fram till i dag inte funnits några begränsningar för förbränning av spilloljor.

2.e **Om spilloljor på grund av ovan nämnda begränsningar varken kan regenereras eller förbrännas skall åtgärder vidtas så att oljorna destrueras, lagras eller dumpas på ett kontrollerat och säkert sätt (Artikel 3.3)**

Frankrike och **Nederländerna** har inte svarat på denna fråga.

I **Italien** har denna typ av åtgärder inte vidtagits eftersom bortskaffade oljor uppfyllt de utsläppskrav som angivits för regenerering och förbränning.

I **Förenade kungariket** medger reglerna för tillstånd för hantering av avfall från 1994 undantag för bestämmelser som ger tillstånd för lagring av oljor i behållare som inte är större än tre kubikmeter. Detta främjar insamling hos hushåll för återvinning. En ny process infördes även vid slutet av 1994. Den ger en ren olja till en intressant kostnad och vänder sig också till inhemska konsumenter.

3.a, b) **Kampanjer och information till allmänheten för att säkerställa att spilloljor lagras på lämpligt sätt och insamlas i största möjliga utsträckning (artiklel 5.1)**

I **Tyskland** organiseras regelbundet seminarier och konferenser som riktar sig till företag och till allmänheten, och där federala och lokala myndigheter deltar. En informationsbroschyr har även skickats ut.

I **Spanien** har informationskampanjer som riktar sig till allmänheten genomförts i media av miljömyndigheterna i de autonoma regionerna (Valencia, Katalonien, Andalusien, Païs Vasco, Galicien och Madrid).

I **Frankrike** genomfördes en informationskampanj 1986. Den omfattade inslag i TV under fotbolls-VM och en affischkampanj. Ett "020-nummer" har även ställts till allmänhetens förfogande. Detta nummer har bibehållits. Dessutom har en Minitel-tjänst som handhas av ADEME ställts till allmänhetens förfogande och går till insamlare och sorteringsinrättningar. Olika informationskampanjer med allmänheten som målgrupp har också genomförts på lokal nivå.

I **Italien** har kampanjer genomförts. Lag 92/95 ålägger konsortier att öka allmänhetens medvetande (artikel 10 a) genom upplysningar om bortskaffande av oljor. Dessa upplysningar har distribuerats via dags- och veckopress samt sportmagasin. Sedan 1990 kan allmänheten gratis ringa ett "020-nummer" och få upplysningar om vad man skall göra med spilloljor.

I **Luxemburg** har olika verksamheter genomförts inom ramen för propagandan Superdreckskäscht som initierats av miljöministeriet: inslag i radio, i tidningar och på biografer liksom deltagande i mässor.

I **Nederländerna** har samma typ av aktiviteter ägt rum. Särskilt informationskampanjer för "klein chemisch afval" (KCA: mindre kemiskt avfall) där flera media deltagit. KCA har omfattat spilloljor. Dessa informationskampanjer har genomförts av regeringen, de nationella myndigheterna och kommunerna. De media som deltagit har varit TV, radio, dags- och veckopress. Affischering och bussreklam (i städer) har också utnyttjats. En broschyr om hantering av spilloljor har också distribuerats.

Rapporten ger intrycket av att spilloljor bortskaffas på laglig väg delvis tack vare informationen.

I **Förenade kungariket** lanserade nationella flodmyndigheten (NRA) i januari 1995 kampanjen Omhändertagande av oljor i samarbete med och med finansiellt stöd av oljeindustrin. De viktigaste inslagen är: en regel om omhändertagande av oljor som riktar sig till de handeln och den inhemska sektorn och som riktar uppmärksamheten på faran med felaktigt bortskaffande av oljor, samt stöd från industrin tillsammans med allmänheten som syftar till bortskaffande av oljor.

4. **Antal företag som insamlar spilloljor, enbart eller tillsammans med annat avfall, och antalet myndigheter (artikel 5.4)**

I **Tyskland** finns ett nät med 200 bortskaffningsföretag som ombesörjer insamling av spillolja.

I **Spanien** har, förutom den nationella myndigheten, varje kommun en behörig miljömyndighet. Tillståndssystemet regleras av en administrativ förordning. Sammanlagt 68 tillstånd har beviljats åt företag som insamlar spillolja.

I **Frankrike** är de företag som ombesörjer insamling godkända av prefekturen i departementet och har dessutom insamlingstillstånd för ett särskilt område. Varje departement har 1 till 5 insamlare och de är 233 sammanlagt. De är godkända för insamling av spilloljor enligt det förfarande som anges i beslut 79-981 av den 21 november 1979.

I **Italien** är kontrollmyndigheten regional och består av 20 myndigheter. Det finns ett tillståndssystem och antalet företag som har tillstånd uppgår till sammanlagt 74. Företagen forslar även bort annat avfall och har tillstånd från konsortierna.

I **Luxemburg** finns det för närvarande 17 företag som ombesörjer insamling av spilloljor varav 7 är godkända enbart för oljor.

I **Nederländerna** finns det en myndighet på nationell nivå och 12 på provinsiell. På det nationella planet finns det tre företag med tillstånd enbart att behandla spilloljor och tre med tillstånd att behandla oljor tillsammans med annat avfall. Tillstånd utfärdas på bägge nivåer i systemet.

Det krävs regeringstillstånd för att få insamla spilloljor. De som innehar sådana kontrolleras av regeringen. Hälften av dessa har även tillstånd att insamla blandningar av olja, vatten och slam som uppstår vid tömning av oljegeneratorer i bilverkstäder. De sistnämnda utfärdas och kontrolleras av provinserna.

I **Förenade kungadömet** finns inte något organ som samlar dessa uppgifter. Det är individuella regleringsmyndigheter för avfall som innehar dem.

5.a, b, c) **Beslut om att spilloljorna skall behandlas på något av de sätt som anges i artikel 3 samt införande av lämpliga kontrollförfaranden (artikel 5.3)**

I **Tyskland** återraffineras för närvarande spillolja för erhållande av basolja, samt behandlas till brännolja. Nya tekniker som hydratation har utvecklats men kan ännu inte tillämpas tillräckligt.

I **Spanien** förekommer inte den här typen av beslut men med hjälp av olika regeringsbeslut beviljas bidrag och subventioner som till stor del främjar insamling av oljor för regenerering och, i mindre utsträckning, förbränning. Oaktat den fria konkurrensen på marknaden är det efterfrågan i sektorn som avgör den slutgiltiga behandlingen eller slutdestinationen för oljorna. I varje enskilt fall förfogar myndigheterna över kontrollmekanismer avseende oljornas ursprung och destination.

I **Frankrike** överensstämmer de olika behandlingsformerna med artikel 3 i direktivet, vare sig det rör sig om regenerering, förbränning eller lagring. Kontroll fastställs i regleringen och utförs av inspektören för klassificerade anläggningar i det berörda området. Om denne rapporterar att de föreskrifter som anges i anslutning till godkännandet inte efterlevs kan miljöministeriet dra in godkännandet genom regeringsbeslut enligt ett förfarande som anges i beslut nr 79-981, artikel 9.

I **Italien** förekommer inte denna typ av beslut. Oljorna regenereras eller bränns och kontroller har införts för detta.

I **Luxemburg** förbjuder förordningen av den 23 december 1987, om förbränningsanläggningar som försörjs med flytande eller gasformigt bränsle, all förbränning av spilloljor i anläggningar med en kapacitet som understiger 3 MW. För anläggningar med högre kapacitet måste tillstånd erhållas i förväg från miljöministeriet.

I **Nederländerna** utnyttjas spilloljor för förbränning sedan de behandlats (centrifugering). Fem tillstånd har utfärdats för centrifugering av spilloljor. Tillstånd utfärdas sedan villkor i syfte att skydda hälsa och miljö uppfyllts. Kontroll utförs av den provins där anläggningen ligger.

I **Förenade kungariket** har inte några regler inom ramen för denna bestämmelse.

6.a, b) **Antal företag som innehar tillstånd att regenerera, förbränna eller bortskaffa spilloljor, enbart eller tillsammans med annat avfall, antal myndigheter och åtgärder som vidtagits för att säkerställa att skyddsåtgärder vidtagits (artikel 6.1 och 2)**

I **Tyskland** är 200 företag som ombesörjer bortskaffande underkastade ett tillståndssystem med vidhängande sanktionsmöjligheter.

I **Spanien** har, när det gäller enbart behandling av spilloljor, två tillstånd utfärdats för regenerering, 15 för förbränning och 51 för bortskaffande. Dessa tillstånd utfärdas endast om företagen för anteckningar över oljor, kontrollerar utsläpp och underkastar sig myndigheternas kontroll.

I **Frankrike** har 54 tillstånd beviljats till företag varav 27 regenererar och 27 förbränner olja. De är fördelade över hela landet. Godkännandeförfarandet äger rum på såväl regional som nationell nivå. Godkännande utfärdas av miljöministeriet genom regeringsbeslut. Kontroll av att anläggningarna efterlever bestämmelserna utförs på regional nivå.

I **Italien** har sex tillstånd utfärdats för regenerering och 2 för slutgiltigt bortskaffande. Det finns en kontrollmyndighet på nationell nivå: miljöministeriet.

I **Luxemburg** saknas företag som ombesörjer bortskaffande av spilloljor.

I **Nederländerna** berör de tillstånd som utfördas endast företag som även bortskaffar annat avfall. Det finns 12 myndigheter på provinsnivå och 5 tillstånd har beviljats åt företag som ombesörjer bortskaffande.

I **Förenade kungariket** utfärdas tillstånd av två nationella myndigheter, föroreningsinspektionen och föroreningsinspektionen för industrin. 15 tillstånd har utfärdats till företag som regenererar spilloljor och 15 till företag som bränner dem. Däremot har 2 240 tillstånd utfärdats av 456 lokala myndigheter till företag som bränner olja. Inga tillstånd har utfärdats till företag som behandlar oljor tillsammans med annat avfall.

7. Åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 7 rörande regenerering av spilloljor

Spanien har vidtagit åtgärder i enlighet med artikel 7 men inte meddelat dem till kommissionen och inte angivit skälet till detta.

I **Frankrike** införlivas artikel 7 i direktivet av cirkulär nr 11-86 av den 11 mars 1986 om kontroll av systemet för återvinning av spilloljor.

Italien har vidtagit åtgärder men ännu inte meddelat dem till kommissionen eftersom berörda myndigheter fortfarande håller på att utvärdera de tekniska normer som anges i den nationella lagstiftning som tillämpar föreskrifterna i artikel 7 i direktivet.

I **Luxemburg** är bestämmelserna i artikel 7 fastställda i förordningen av den 30 november 1989 om spilloljor, särskilt artikel 8. dessutom är anläggningar för regenerering av spilloljor underkastade bestämmelserna i lagen av den 17 juni 1994 om förebyggande och hantering av avfall, enligt vilken tillstånd skall utfärdas. Inom ramen för dessa tillstånd anges särskilda villkor för utövandet.

I Luxemburg finns inga anläggningar för regenerering av spilloljor. Dessa åtgärder har meddelats kommissionen.

I **Nederländerna** har bestämmelserna i artikel 7 inte införlivats eftersom spilloljor inte regenereras (detta förutsätter att basoljor är detsamma som smörjoljor).

I **Förenade kungariket** har följande åtgärder vidtagits i enlighet med artikel 7:

- Artikel 7 a: Del I och II av miljöskyddslagen (EPA) 1990.
- Förordningar om miljöskydd 1991 (förfaranden och substanser) SI nr 472 ändrad genom förordningar om tillstånd rörande hantering av avfall från 1994 (förordning 14).

7.a) Fastställda gränsvärden för de föroreningar som uppräknas i bilagan till direktivet (artikel 8.1 a)

I **Spanien** och **Frankrike** skall anläggningar med en termisk förbränningskapacitet som överstiger 3 MW följa de utsläppsgränsvärden som föreskrivs i direktivet.

I **Italien** har vissa gränsvärden för föroreningar fastställts på ett restriktivare sätt: Cd 0,2 mg/Nm3, Cl 30 mg/Nm3, Cr, Cu, V, Pb < 5 mg/Nm3.

I **Luxemburg** föreskrivs i en förordning samma gränsvärden som i direktivet samt att PCB-halten i spilloljor avsedda att förbrännas inte får överstiga 50 ppm.

Inom ramen för förfarandet för tillståndsgivning tillämpas dock sedan 1994 rekommenderade nationella gränsvärden för utsläpp i luften, som är strängare för de substanser som förtecknas i bilagan till direktivet och för andra parametrar och substanser.

I **Nederländerna** betraktas spilloljor som behandlats (enligt vissa specifikationer) inte som spilloljor. Vid användning som bränsle gäller i sådana fall samma nationella villkor som för vanligt bränsle. Om spilloljor förbränns i verkstäder gäller det vanligtvis anläggningar > 3 MW.

I **Förenade kungariket** skall anläggningar med en termisk förbränningskapacitet som överstiger 3 MW följa samma gränsvärden som dem som föreskrivs i direktivet.

7.b) **Fastställda gränsvärden för de föroreningar som uppräknas i bilagan till direktivet vid förbränning i anläggningar med en termisk kapacitet som understiger 3 MW och angivande av tillämpliga kontroller (artikel 8.1 b)**

I **Spanien** har anläggningar med en termisk förbränningskapacitet som understiger 3 MW inte tillstånd att förbränna oljor.

I **Frankrike** berörs anläggningar med en termisk kapacitet som understiger 3 MW inte av systemet för bortskaffande av spilloljor.

I **Italien** är förbränning av oljor inte tillåten vid anläggningar med en termisk kapacitet som understiger 3 MW.

I **Nederländerna** ligger gränserna på samma nivå som de som rör rökutsläpp från gaser och står i miljötillstånden.

De enda gränsvärden som finns för denna typ av anläggningar i **Förenade kungariket** är 5 mg/m^3 för bly och 100 mg/m^3 för damm, men lägsta kapacitet får vara 0,4 MW.

7.c) **Antal kontrollinstanser för förbränning av spilloljor (artikel 8.3)**

I **Spanien** har alla anläggningar för förbränning av spilloljor en termisk förbränningskapacitet som överstiger 3 MW. De är sammanlagt 6 och det finns 17 myndigheter i de autonoma regionerna.

Frankrike har inte svarat på denna fråga.

I **Italien** finns det inga anläggningar med tillstånd vars kapacitet understiger 3 MW.

I **Nederländerna** finns kontrollinstansen på kommunal nivå. Det finns runt 600 tillstånd för anläggningar som har en kapacitet som är mindre eller lika med 3 MW.

I **Förenade kungariket** finns det 456 lokala kontrollinstanser och i nationell för anläggningar med högre kapacitet än 3 MW, och 456 lokala för anläggningar med lägre kapacitet än 3 MW.

8.) **Minsta kvantitet som medlemsstaterna fastställt som ålägger företag som producerar, insamlar eller bortskaffar spillolja att föra en förteckning och lämna dessa uppgifter till myndigheterna (artikel 11)**

I **Spanien** uppgår denna kvantitet till 500 liter för såväl produktion och insamling som för bortskaffande.

I **Frankrike** åligger det varje insamlare att hämta alla partier som överstiger 200 liter. Det finns inte någon lägre gräns för bortskaffande. Det finns inte någon nedre gräns för bortskaffande. Dessutom är allt bortskaffande av spilloljor oavsett kvantitet förbjudet utan godkännande. På samma sätt finns det inte någon nedre gräns för produktion. Varje innehavare av spilloljor skall antingen lämna dem till en godkänd insamlare eller själv bortskaffa dem om godkännande finns.

I **Italien** och **Luxemburg** kräver inte lagen att någon kvantitet skall fastställas.

I **Nederländerna** finns det inte någon minsta kvantitet fastställd på nationell nivå. Insamlare är skyldiga att upprätta en förteckning, behålla den under minst tio år och på anmodan lämna den till behörig myndighet. För varje omgång produkter som anländer under tillståndet skall i förteckningen införas: datum för tillstånd och ankomst, innehavare, varans beskaffenhet - avfallskod, vikt, typ av tillstånd för varan, hänvisning till analysrapport och tariff.

I **Förenade kungariket** förvaras inte dessa upplysningar centralt, men åtgärder i den här riktningen har vidtagits i syfte att samla in dessa upplysningar för den första rapporten om direktivet.

9.a, b) **Ersättning som utbetalts åt företag som insamlar spilloljor, genomsnittsbelopp, beräkningsgrund och fastställd finansieringsmetod (artikel 14)**

I **Spanien** har subventioner för insamling beviljats genom regeringsbeslut för åren 1989-92 och 1994 till ett belopp av 500 miljoner pesetas, beräknat på två olika sätt, ett för oljor avsedda för regenerering och ett för oljor avsedda för förbränning.

I **Frankrike** har en tilläggsskatt införts på basolja genom dekret av den 31 augusti 1989 som handläggs av den nationella förvaltningen för bortskaffande och återvinning av avfall och tas ut av tullförvaltningen. De företag som ombesörjer insamling blir gottgjorda per insamlat ton.

I **Italien** beviljas ersättning åt företag som ombesörjer insamling.

I **Luxemburg** och **Förenade kungariket** beviljas inte någon ersättning åt företag som ombesörjer insamling.

I **Nederländerna** är en högsta taxa fastställd per månad, vilken är baserad på kostnader och intäkter efter behandling. Den verkliga kostnaden är omkring 10-15 cent per liter för insamling och behandling. Uppdelning av taxan på dessa två poster är omöjlig eftersom de som ombesörjer insamling även utför behandlingen (svaret avser punkt 10.a, b).

10.a, b) **Ersättning som utbetalts åt företag som bortskaffar spilloljor, genomsnittsbelopp, beräkningsgrund och fastställd finansieringsmetod (artikel 14)**

I **Tyskland** beviljas inte ersättning åt företag som bortskaffar spilloljor.

Sedan 1989 erbjuds i **Spanien** subventioner åt företag som bortskaffar spilloljor. I genomsnitt rör det sig om sex pesetas per kilo. Detta belopp är avsett att täcka hanteringskostnader, insamling, transport och bortskaffande.

I **Frankrike** används tilläggsskatten också för bidrag till investeringsprojekt åt företag som ombesörjer bortskaffande.

I **Italien** beviljas ersättning åt företag som ombesörjer bortskaffande.

I **Luxemburg** beviljas ingen ersättning åt företag som ombesörjer bortskaffande.

I **Förenade kungariket** är inget arvode fastställt åt företag som ombesörjer bortskaffande.

11.) **Åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna för att spilloljor i första hand skall regenereras** (denna rubrik ingick inte i enkäten)

I **Tyskland** regenereras inte spilloljor i första hand men förordningen förbjuder blandning av spilloljor med andra oljor som är avsedda för återraffinering.

Spanien har inte angivit denna typ av åtgärd men främjar indirekt, genom vissa regeringsbeslut, regenerering genom bidrag till insamling av oljor som är avsedda för detta.

I **Frankrike** föreskriver artikel 2 i beslutet av den 21 november 1979 att spilloljor i första hand avses bortskaffas genom regenerering eller återvinning vid godkända anläggningar.

Italien, Förenade kungariket och **Nederländerna** har inte vidtagit några åtgärder för att i första hand regenerera spilloljor.

I **Luxemburg** anger lagen av den 17 juni 1994 om förebyggande och hantering av avfall att material generellt sett i första hand skall återanvändas eller regenereras.

IV. SLUTSATSER

Som beskrivits i kapitlet "Allmänt", behandlar rapporten huvudsakligen endast meddelanden från de sex medlemsstaterna Frankrike, Förenade kungariket, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Spanien och Tyskland, vilka har lämnat tillräckligt med uppgifter för perioden 1990-1994.

Samtliga dessa länder har vidtagit nödvändiga åtgärder för att säkerställa att spilloljor insamlas och bortskaffas utan att skada uppkommer på människor och miljö.

Likafullt har endast Frankrike och Luxemburg genom lagstiftning klart angivit att spilloljor i första hand skall regenereras, medan Spanien har främjat detta med hjälp av vissa bestämmelser. I verkligheten kan det slutligen konstateras att under loppet av denna period har kvantiteten regenererade spilloljor ökat endast i Italien.

I Tyskland regenererades 1991 (senaste uppgift) två tredjedelar av insamlade kvantiteter medan en tredjedel omvandlades till brännolja. Hälften av de oljor som kom från Luxemburg regenererades.

I Frankrike minskade under denna period kvantiteterna regenererad spillolja kraftigt medan den som omvandlades till brännolja fördubblades. I Spanien omvandlades alla oljor till brännolja.

I Förenade kungariket har alla oljor bränts sedan 1986. I Nederländerna slutligen omvandlades hälften av de insamlade oljorna till brännolja, medan den andra hälften bortskaffades. För att förklara denna snarast nedslående situation använder Frankrike, Förenade kungariket, Italien, Luxemburg, Nederländerna och Tyskland argumentet att lönsamheten är sämre vid regenerering.

Vid en översikt av övriga bestämmelser i direktivet, kan det noteras att kraftfulla åtgärder endast vidtagits när det gäller insamling av oljor. Inte någon medlemsstat har visat en uttalad vilja att sätta regenerering i första hand.

Samtliga ovan återgivna länder har utarbetat och genomfört informationskampanjer till allmänheten i syfte att säkerställa lämplig lagring och fullständigast möjliga insamling av spilloljor.

Däremot har endast Italien och Luxemburg infört gränsvärden för utsläpp som är strängare än de i direktivet, och endast Italien, Spanien och Frankrike har infört minimikvantiteter för registrering av oljor vid de företag som insamlar, behandlar och bortskaffar dem.

När det slutligen gäller ersättningar, är det endast Förenade kungariket som inte beviljar ersättning för insamling, medan Förenade kungariket, Luxemburg och Tyskland har avstått när det gäller bortskaffande.

Sammanfattningsvis kan sägas att:

1) direktivet endast har tillämpats till vissa delar, och

2) medlemsstaterna har inte velat sätta regenerering i första hand jämfört med förbränning av spilloljor.

DIREKTIV 86/278/EEG
OM SKYDDET FÖR MILJÖN, SÄRSKILT MARKEN, NÄR AVLOPPSSLAM ANVÄNDS I JORDBRUKET

I. Inledning

I artikel 17 i direktiv 86/278/EEG om skyddet för miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket som antogs av rådet den 12 juni 1986 anges att medlemsstaterna fem år efter att detta direktiv anmälts och därefter vart fjärde år, skall upprätta en rapport om utnyttjandet av avloppsslam i jordbruket.

Eftersom direktivet anmäldes den 17 juni 1986 skulle medlemsstaterna upprätta sin första rapport, som avser år 1987-1990, före den 17 juni 1991.

Sex medlemsstater, nämligen Belgien, Danmark, Frankrike, Förenade kungariket, Spanien och Tyskland överlämnade sin rapport under 1991/1992. Kommissionen bedömde det inte som meningsfullt att offentliggöra uppgifter som var så pass ofullständiga, och mycket olika i avsaknad av ett standardformat.

Enligt artikel 17 i direktiv 86/278/EEG skulle en andra rapport för år 1991-1994 ha översänts före den 17 juni 1995. Trots att påminnelser utskickades den 18 maj och den 25 juli 1995 har endast Belgien, Frankrike, Förenade kungariket, Portugal och Spanien överlämnat en rapport.

Som angivits i den allmänna inledningen omfattar föreliggande rapport perioden 1991-1994 och beaktar följaktligen endast de fem medlemsstater som nämnts ovan.

II: INFÖRLIVANDE AV DIREKTIVET I DEN NATIONELLA LAGSTIFTNINGEN

Vissa medlemsstater har ännu inte antagit alla nationella bestämmelser för att införliva detta direktiv. Belgien har dömts av domstolen (beslut av den 3 maj 1994, fall C 260/93) för att inte ha införlivat direktivet. Denna brist åtgärdades i januari 1992 av den flamländska regionen, i januari 1995 av den vallonska regionen och i augusti 1995 av regionen Bryssel.

Vid slutet av den period som omfattas av denna rapport hade kommissionen ännu inte erhållit den tillämpningsbestämmelse som skall komplettera det portugisiska införlivandet, samtidigt som införlivandeåtgärderna i den franska lagstiftningen, särskilt artiklarna 2 a, 6 a och b, 9, 10.1 samt 16 är föremål för brevväxling mellan kommissionen och Frankrike.

För Irland är läget följande: medan bilaga IA till direktivet avser jordar där pH-värdet ligger mellan 6 och 7, avser motsvarande irländska tabell (del I av uppställningen till SI 183 från 1991) jordar där pH-värdet ligger mellan 5 och 7. Som svar på en begäran från kommissionen om information rörande denna avvikelse i den irländska lagstiftningen, försäkrade de irländska myndigheterna att detta inte utgjorde någon fara för miljön.

III. TILLÄMPNINGEN AV DIREKTIVET: RAPPORT/RESULTAT FRÅN MEDLEMSSTATERNAS SVAR PÅ ENKÄTEN OM KOMMISSIONENS BESLUT 94/474/EEG

Sedan direktiv 91/692/EEG[1] om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön, antog kommissionen en frågeformulärstyp för utarbetande av rapporter om tillämpningen av direktiv 86/278/EEG.

Detta frågeformulär skall formellt sett inte utnyttjas första gången förrän för perioden 1995-1997. Kommissionen har dock bett medlemsstaterna att så vitt det är möjligt använda det för 1991-94 års rapport.

För denna period har **Belgien, Frankrike, Förenade kungariket, Portugal** och **Spanien** överlämnat en rapport.

Den belgiska rapporten omfattar inte regionen Bryssel som ännu inte har något reningsverk. Rapporten för den vallonska regionen följer inte formellt sett frågeformuläret till följd av det försenade införlivandet av direktivet.

---

[1]EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48.

Den franska rapporten besvarar inte vissa frågor, medan den portugisiska rapporten endast består av en presentation av ett förslag till "Portaria".

Beträffande de medlemsstater som inte har reagerat på kommissionens begäran, besitter kommissionen några äldre bidrag från Danmark och Tyskland. Tyvärr innehåller dessa endast uppgifter som går fram till 1989 och faller därför utanför den period som omfattas av denna enkät.

I denna rapport är medlemsstaternas svar på olika frågor i ovan nämnda enkät sammanfattade. För att underlätta läsningen innehåller rubrikerna numren på de olika punkterna i enkäten.

III.1 Särskilda villkor vid utnyttjande av slam från septitank eller liknande inrättningar (artikel 3.2)

I **Belgien** anger ett beslut från oktober 1977 om användning av handelsgödsel och jordförbättringsmedel (inbegripet slam) att detta skall vara fritt från varje form av giftig eller skadlig substans, giftiga insekter, mikrobiologiska tillsatser eller andra fytopatologiska groddanlag som riskerar att skada människors och djurs hälsa och växtlighet.

I **Spanien** är tillämpningsvillkoren desamma som för slam som kommer från reningsverk.

I **Frankrike** skall spridning ske med lämpliga hjälpmedel och slammet skall ordentligt begravas genom plöjning senast dagen därpå.

Portugal ger inga upplysningar.

I **Förenade kungariket** gäller samma regler för slam från septitank som för slam från reningsverk. Behandlat slam utan tillsatser som spritts skall begravas så snart det rimligtvis är möjligt.

III.2 (a) Gränsvärden för tungmetallhalter i jordar och slam, och högsta tillåtna kvantiteter

Tabellerna nedan återger uppgifter som erhållits från bilagorna IA, B, C till direktivet.

Nr 1. GRÄNSVÄRDEN FÖR HALTER AV TUNGMETALLER I JORD (mg/kg) (bilaga IA till direktivet)

Parametrar	Direcktiv 86/278/EEG	Belgien			Spanien		Frankrike	Portugal			Förenadekungariket			
		Flandern		Valloniet										
		Sandjord	Lerjord		pH <7	pH > 7		pH <5.5	pH 5.5 <7.	pH > 7.0	pH 5.0-5.5	pH 5.5-6.0	pH 6-7	pH > 7
Kadmium	1-3	1	3	1	1	3	2	1	3	4	3	3	3	3
Koppar	50-140	50	140	50	50	210	100	50	100	200	80	100	135	200
Nickel	30-75	30	75	50	30	112	50	30	75	110	50	60	75	100
Bly	50-300	50	300	100	50	300	100	50	300	450	300	300	300	300
Zink	150-300	150	300	200	150	450	300	150	300	450	200	250	300	450
Kvickski	1-1 .5	1	1.5	1	1	1.5	1	1	1.5	2.0	1	1	1	1
Krom	-	100	150	100	100	150	150	50	200	300	400	400	400	400

Nr 2. GRÄNSVÄRDEN FÖR TUNGMETALLER I SLAM (mg/kg) (BILAGA I B)

Parametrar	Direcktiv 86/278/EEG	Belgien		Spanien		Frankrike		Portugal	Förnade-kungariket
		Flandern	Valloniet	pH <7	pH > 7	Referens	Gräns		
Kadmium	20-40	12	10	20	40	20	40	20	-
Koppar	1 000-1 750	750	600	1 000	1 250	1 000	2 000	1 000	-
Nickel	300-400	100	100	300	400	200	400	300	-
Bly	750-1 200	600	500	750	1 200	800	1 600	750	1 000
Zink	2 500-4 000	2 500	2 000	2 500	4 000	3 000	6 000	2 500	-
Kvicksilv	16-25	10	10	16	25	10	20	16	-
Krom	-	500	500	1 000	1 500	1 000	2 000	1 000	-

N° 3.GRÄNSVÄRDEN FÖR DEN ÅRLIGA MÄNGDEN TUNGMETALLER SOM I GENOMSNITT UNDER EN TIOÅRSPERIOD FÅR TILLFÖRAS JORDBRUKSMARK (kg/ha/år) (bilaga I C)

	Direcktiv 86/278/EEG	Belgien			Spanien	Frankrieke	Portugal	Förenadekungariket
		Flandern		Valloniet				
		Betesmark	Odling					
Cd	0.15	0.012	0.024	-	0.15	0.06	0.15	0.15
Cu	12	0.75	1.5	-	12	3	12	7.5
Ni	3	0.1	0.2	-	3	0.6	3	3
Pb	15	0.6	1.2	-	15	2.4	15	15
Zn	30	2.5	5	-	30	9	30	15
Hg	0.1	0.01	0.02	-	0.1	0.03	0.1	0.1
Cr	-	0.5	1	-	3	3	4.5	

III. 2.(b) **Största slammängd som får användas i jorden uttryckt i antal ton torr vikt (TTV)/ha/år (artikel 5.2a)**

I den **flamländska regionen** är 1 TTV/ha/år tillåtet i betesmark, och 2 TTV i odling. Dessa doser får tillföras på en enda gång för tre år.

Förenade kungariket har valt det tillvägagångssätt som beskrivs i artikel 5.2 b (fastställande av gränsvärden för tillförda metaller per hektar och år), och har följaktligen inte fastställt någon största tillåten slammängd per hektar och år.

De övriga rapporterna (regionen Valloniet, Frankrike, Portugal och Spanien) har inte besvarat denna fråga.

III 2.(c) **Högre gränsvärden för tillåtna halter av tungmetaller i mark där odlingen uteslutande är avsedd för djurfoder (bilaga IA, not 1)**

I **regionen Flandern** och i **Spanien** är högre gränsvärden inte tillåtna.

Rapporterna från regionen Valloniet, Frankrike och Portugal lämnar inga uppgifter på den här punkten.

I **Förenade kungariket** tillåts högre gränsvärden på elva platser, vilka sammanlagt täcker 2 540 hektar, och som ligger i närheten av reningsverk och annars används för bete. Tillåtna värden anges dock inte i denna rapport.

III.2.(d) **Högre gränsvärden för tillåtna halter av tungmetaller i jord där pH-värdet överstiger 7 (bilaga IA, not 2)**

I **den flamländska regionen** är värdena 75, 45 respektive 225 mg/kg tillåtna för koppar, nickel respektive zink tillåtna i jord där pH-värdet konstant är högre än 7.

De vallonska och franska rapporterna besvarar inte denna fråga.

De godkända gränsvärdena i **Spanien** och **Förenade kungariket** och de som föreslagits i **Portugal** anges i tabell nr 1 ovan.

III.2.(e) **Högre gränsvärden för den årliga mängden tungmetaller som får tillföras mark som är avsedd för odling av djurfoder (bilaga IC, not 1)**

Vare sig den **flamländska regionen** eller **Spanien** tillåter högre gränsvärden.

I **Förenade kungariket** kan de platser som avses i punkt II.2(c) ovan komma i åtnjutande av denna avvikelse, men godkända värden har inte meddelats.

De vallonska, franska och portugisiska rapporterna berör inte denna fråga.

III.3.(a) **Beskrivning av den teknik som används för behandling av slam (artikel 6)**

I Flandern utgörs de godkända teknikerna av lång biologisk, kemisk och termisk behandling. Homogeniseringen utförs till 65 % med hjälp av kallbehandling, till 5 % med hjälp av varmbehandling och till 30 % med hjälp av luftbehandling.

I **Valloniet** "behandlas" slammet endast utan närmare precisering.

I **Spanien** filtreras slammet samt behandlas fysiskt och kemiskt för att sedan dehydratiseras.

I **Frankrike** homogeniseras slammet genom aerob eller anaerob jäsning, eller på kemisk väg. Slammet förtjockas sedan genom dehydratisering.

Den portugisiska rapporten berör inte behandling.

I **Förenade kungariket** pastöriseras slammet innan det får vila anaerobt, mesofilt eller termofilt. Det komposteras sedan, eller homogeniseras med kalk, innan det dehydratiseras.

III.3.(b och c) **Slamanalysernas regelbundenhet**

De vallonska och franska rapporterna berör inte hur ofta slam analyseras.

I **Flandern**, **Spanien** och **Förenade kungariket** är regelbundenheten densamma som i direktivet.

Enligt "Portaria" är analysernas regelbundenhet i **Portugal** ungefär densamma som den som anges i direktivet (2 gånger per år), men kan minskas till en gång per år om de resultat som erhållits under två på varandra följande år inte skiljer sig åt i någon större utsträckning. Analyser skall dessutom genomföras när kvaliteten hos det behandlade vattnet varierar i betydande utsträckning eller om förändringar sker i behandlingen. Slutligen är det inte obligatoriskt att analysera koppar, zink eller krom om dessa ämnen inte förekommer, eller endast förekommer i små mängder, i det vatten som behandlas.

III.3 (d och c) **Särskilda åtgärder för nedbrukning av obehandlat slam (artikel 6 a)**

I **den flamländska regionen och i Spanien** får endast behandlat slam användas.

I **den vallonska regionen** skall slammet "behandlas".

Inga särskilda åtgärder har vidtagits i **Förenade kungariket.**

Frågan tas inte upp i de franska och portugisiska rapporterna.

III.4. **Tidsperiod innan marken skall användas som betesmark eller skördas under vilken det är förbjudet att sprida slam (artikel 7)**

I **den flamländska regionen** föreskrivs en karenstid på sex veckor oavsett odlingstyp.

I **Spanien** påminner förbudsperioderna om de i direktivet.

Den **vallonska regionen**, **Frankrike** och **Portugal** har inte lämnat några upplysningar på denna punkt.

Rapporten från **Förenade kungariket** anger en karenstid på tre veckor oavsett typ av odling.

III.5 (a och b) **Fastställande av gränsvärden eller andra åtgärder för jord där pH-värdet är lägre än 6 (artikel 8)**

I **den flamländska regionen** är det helt förbjudet att sprida slam på jord där pH-värdet är lägre än 6.

I **Spanien** (se tabell i bilaga IA) är gränsen för pH-värde 7. För all jord där pH-värdet är lägre gäller det lägsta värdet i tabell IA.

I samma tabell återfinns gränsvärden som fastställts för **Förenade kungariket** enligt en differentierad pH-värdeskala för zink, koppar och nickel.

De vallonska, franska och portugisiska rapporterna berör inte frågan.

III.6. (a) **Jordanalys avseende andra parametrar än pH-värde och tungmetaller (bilaga IIB.1)**

I **den flamländska regionen** analyseras även fosfathalten.

Inga andra parametrar mäts vare sig i **Valloniet**, i **Spanien** eller i **Förenade kungariket**.

Frankrike och Portugal har inte lämnat någon uppgift på denna punkt.

III.6. (b) **Lägsta frekvens för jordanalyser (bilaga IIB.2)**

Utöver föreskrifterna i detta direktiv genomförs en kompletterande jordanalys i **Flandern** efter varje 20 ton av tillfört slam.

I **Spanien** avgör de autonoma regionerna hur ofta jordanalyser skall genomföras.

Rapporterna från Valloniet, Frankrike och Portugal lämnar inga uppgifter på den här punkten.

I **Förenade kungariket** analyseras jorden en första gång när slammet används för första gången, därefter 20 år efter den första analysen. På begäran av markägaren eller regeringen kan jorden dock analyseras fem år efter den första analysen.

III.7. **Mängd slam som produceras av reningsverk, mängd slam som utnyttjas i jordbruket, yta som omfattas och genomsnittlig tungmetallhalt i slammet (på grundval av de register som avses i artikel 10)**

De begärda uppgifterna återges i nedanstående tabeller i form av medelvärden för den period som omfattas av denna rapport.

Nr 4. PRODUCERAD OCH UTNYTTJAD MÄNGD SLAM (ton torr vikt per år)

	Producerat slam (TTV/år)	**Slam som utnyttjas i jordbruket (TTV/år)**	**Yta (ej obligatorisk)**
Flandern	838 731	212 228	--
Valloniet	13 267	10 044	--
Spanien	404 299	204 197	--
Frankrike	758 500	496 500	--
Portugal	--	--	--
Förenade kungariket	1 030 000	500 000	--

Nr 5. GENOMSNITTLIG TUNGMETALLHALT I SLAMMET (mg/kg torr vikt)

	Direktiv 86/278/EEG	Belgien		Spanien	Frankrike	Portugal	Förenade kungariket
		Flandern	Valloniet				
Cd	20-40	3.6	3.3	6	5.3	-	3.2
Cu	1 000-1 750	312	179	294	334	-	473
Ni	300-400	46	50	49	39	-	37
Pb	750-1 200	229	182	406	133	-	217
Zn	2 500-4 000	1 350	925	1 157	921	-	889
Hg	16-25	1.7	1.5	11	2.7	-	3.2
Cr	-	73	76	363	80	-	86

Utöver värden för tungmetaller visar rapporten från Flandern resultaten från en analys av den sammanlagda halten av kväve (26 mg/kg torr vikt) och fosfor (2,2 mg/kg torr vikt).

III. 8. **Undantag för mindre reningsverk (artikel 11)**

Inga undantag har beviljats vare sig i **Flandern** eller i **Förenade kungariket**.

Övriga rapporter besvarar inte denna fråga.

IV. SLUTSATSER

Det går inte att dra några slutsatser på unionsnivå på grundval av fem nationella rapporter, varav endast 2 1/2 (Spanien, Förenade kungadömet och Flandern) är fullständiga, utom att betona medlemsstaternas förtegenhet när det gäller att överlämna dessa rapporter.

På dessa mycket begränsade grunder kan det dock sägas att direktivet nästan helt tillämpas när det gäller den viktigaste punkten, den godkända tungmetallhalten i förädlingsbart slam i jordbruket, och att dessa halter i slammet i allmänhet är betydligt lägre än de gränsvärden som fastställts i bilaga IB till direktivet.

ISSN 1024-4506

KOM(97) 23 slutlig

DOKUMENT

SV 14

Katalognummer : CB-CO-97-020-SV-C

ISBN 92-78-15163-7

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer

L-2985 Luxemburg